Nr. 5. Warszawa, dnia 25 listopada 1925 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 3 zł. **Cena egzemplarza 50 gr.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Telef. 86-44.

Adres Administracji: ul. Senatorska Nr. 16, Komisarjat Rządu. Telef. 87-02.

TREŚĆ:

Obwieszczenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

385.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1925 r. o zmianie nazwy miejscowości Dąbrówka pod Unisławiem na Dąbrowę Chełmińską.

Na podstawie rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 15 lutego 1920 r. (Dz. Urzęd. Min. b. Dziel. Pr. Nr. 10 poz. 82) o zmianie i ustaleniu nazw miejscowości w b. Dzielnicy Pruskiej i art. 2 Ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. Dzielnicy Pr. (Dz. Ust. Nr. 30 poz. 247) zmieniam nazwę miejscowości Dąbrówka pod Unisławiem w powiecie Chełmińskim woj. Pomorskie na „Dąbrowa Chełmińska".

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

Okólniki i pisma okólne.

386.

Pismo okólne z dnia 12 sierpnia 1925 r. Nr. AB. 6060 do wszystkich pp. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie oraz p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie pokrywania kosztów podróży i djet.

Ministerstwo Reform Rolnych oznajmiło, że niektóre Urzędy Wojewódzkie w pismach delegacyjnych, wystawianych urzędnikom, biorącym udział w charakterze przedstawicieli Min, Spraw Wewnętrznych w Komisjach, zwoływanych przez Okręgowe Urzędy Ziemskie, zastrzegają, iż delegacja odbywa się na koszt Ministerstwa Reform Rolnych.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 3 stycznia r. b. L. 2856/DB/I wyjaśniam, że djety i zwrot kosztów podróży winien wypłacać ten Urząd, który zarządza delegacje, względnie podróż służbową. Przykłady:

1) Okręgowy Urząd Ziemski w X zwołuje konferencję, na którą zaprasza między innemi Urząd Wojewódzki w Y. ten ostatni wydaje starostwu w Z polecenie wysłania do X fachowego urzędnika, celem wzięcia udziału we wspomnianej konferencji w charakterze delegata Urzędu Wojewódzkiego. W niniejszym wypadku koszty podróży i djet należne urzędnikowi starostwa w Z wypłaca Urząd Wojewódzki w Y, jako urząd, który zarządził odnośną podróż służbową.

2) Ministerstwo Reform Rolnych przydziela do służby w Okręgowym Urzędzie Ziemskim w X referenta Ministerstwa Reform Rolnych, pozostawiając go na etacie osobowym tegoż Ministerstwa. Wypadek delegacji. W niniejszym wypadku koszty podróży służbowej do miejsca delegacji oraz z powrotem, jak również djety należne za czas delegacji wypłaca Ministerstwo Reform Rolnych.

Powyższe podaję do wiadomości i stosowania się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
B. Kozłowski,
Dyrektor Departamentu.

387.

Pismo okólne z dn. 13 sierpnia 1925 r. Nr. BO. 16532/25 do wszystkich pp. wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie oraz p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie paszportów zagranicznych.

I. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w powołaniu się na okólnik Nr. 63 z dnia 27.VI b. r. poleca przypomnieć urzędom administracyjnym I-ej instancji, że od petentów, składających podania o paszporty zagraniczne tak ulgowe (za 20 zł. i 25 zł.) i bezpłatne jak normalne (500 zł. i 1500 zł.) należy bezwzględnie żądać przedstawienia zaświadczenia władz skarbowych o uiszczeniu zaległości podatkowych i że zwolnione od obowiązku przedstawiania tych zaświadczeń mogą być tylko osoby, wyjeżdżające zagranicę: 1) w celach naukowych, 2) na zjazdy międzynarodowe, 3) w wypadkach wyjazdów nagłych (za normalnemi paszportami lub też ulgowemi w myśl § 6 Rozporządzenia z dnia 30.III b. r. Dz. U. 33, poz. 233) o ile konieczność i nagłość wyjazdu nie budzi żadnej wątpliwości. Bezpaństwowi cudzoziemcy wyjeżdżający z własnej inicjatywy z Polski na stałe zagranicę, mogą być również zwolnieni od przedstawienia zaświadczenia o opłaceniu podatków, o ile mogą być uznani za uciążliwych Państwu cudzoziemców.

II. Jednocześnie podkreślając z naciskiem konieczność bacznego przestrzegania, aby zarządzenie pkt. 2 okólnika Nr. 63 dotyczące terminu ważności ulgowych paszportów zagr. były jaknajskrupulatniej stosowane, Ministerstwo poleca zarządzić, aby na ulgowych paszportach, wydany z krótkim (stosownie do potrzeby) terminem ważności, urzędy administracyjne czyniły adnotacje następującej treści: „paszport może być przez Konsulat przedłużony tylko za opłatą 500 zł.“. Tego rodzaju adnotacje należy czynić również na paszportach wydawanych uczestnikom pielgrzymki do Rzymu, paszporty zaś pielgrzymom wystawiać z terminem 21-no dniowym i o ile możliwe zbiorowe.

III. Ministerstwo zauważyło, że niektóre urzędy administracyjne lekceważą zarządzenia § 6 Rozporz. z dn. 30.III b. r. zezwalające na wydawanie ulgowych, względnie bezpłatnych paszportów w sprawach osobistych i familijnych tylko w wypadkach zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie i w razie bezwzględnej konieczności wyjazdu. Ministerstwo przestrzega te urzędy administracyjne przed bezkrytycznym wystawianiem paszportów na podstawie § 6 wymienionego wyżej Rozporządzenia.

IV. Wskutek potrzeby zebrania dokładnych danych co do ilości osób wyjeżdżających zagranicę, Ministerstwo poleca przesyłać aż do odwołania oprócz przewidzianych w okólniku Nr. 32 z dnia 12.III b. r. miesięcznych zestawień, wydanych paszportów jeszcze zestawienia (według podanych uprzednio wzorów) wydanych paszportów w ciągu każdej dekady miesiąca (co 10 dni). Ministerstwo zwraca specjalną uwagę pp. Wojewodów (p. Delegata Rządu w Wilnie, p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) na konieczność bezwarunkowo punktualnego przesyłania tych zestawień, — z tem rozliczeniem, aby wykaz za każdą dekadę nadchodził do Ministerstwa w terminie najdalej miesięcznym n. p. wykaz za czas od 1/VIII, do 10|VIII winien nadejść do Ministerstwa najdalej 10/IX.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

388.

Pismo okólne z dnia 13 sierpnia 1925 r. Nr. SF. 1342/25 wszystkim PP. Wojewodom i Panu Delegatowi Rządu w Wilnie w sprawie odroczenia płatności podatków gruntowego, dochodowego i majątkowego w miejscowościach dotkniętych klęską powodzi.

MINISTERSTWO SKARBU
Departament Podatków i Opłat
L. DPO. 1285/IV/25.
Warszawa, dn. 5 sierpnia 1925 r.

Odpis.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Wskutek tegorocznej klęski powodzi miejscowości, położone w pobliżu niektórych rzek, poniosły znaczne straty.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu poleca, aby płatnikom dotkniętym wspomnianą klęską w wypadkach zniszczenia plonów na połowie lub większej przestrzeni użytkowych gruntów poszczególnych gospodarstw zostały odroczone do dnia 30 września 1926 r. wszystkie należności za rok bieżący i lata ubiegłe z tytułu podatków gruntowego, dochodowego i majątkowego.

Ulgi powyżej wskazane mają być udzielane przez naczelników Urzędów Skarbowych w porozumieniu z właściwymi Starostami właścicielom majątków ziemskich na skutek indywidualnych podań, drobnym zaś rolnikom posiadającym gospodarstwa do 43 ha powierzchni, ulgi powyższe przyznawane być winny również na skutek zbiorowych podań i na wnioski zwierzchności gminnych.

Termin do składania podań i przedstawiania wniosków upływa z dniem 30 września 1925 r.

Przepisy niniejszego okólnika nie stoją na przeszkodzie do udzielania w podatku gruntowym ulg, przewidzianych z powodu klęsk żywiołowych w części II rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 września 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 797), a na terenie Małopolski również w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 16 marca 1917 r. (Dz. P. P. Nr. 124 z r. 1917) oraz w rozporządzeniu austr. Min. Skarbu z dnia 25 grudnia 1917 r. (Dz. P. P. Nr. 516 z r. 1917).

W podatku dochodowym należy mieć na względzie postanowiena ustępu drugiego art. 84 Ustawy o podatku dochodowym, upoważniające Komisje Szacunkowe do zupełnego lub częściowego umarzania podatku wskutek nieszczęśliwych i nadzwyczajnych wydarzeń.

W wypadkach, gdy klęska powodzi nie dosięgła rozmiarów wyżej oznaczonych, ulgi w formie odroczenia wzgl. rozłożenia na raty podatku dochodowego i podatku majątkowego przyzna-

wać będą Izby Skarbowe na wniosek I instancji, zależnie od rozmiarów zniszczenia i ogólnego stanu majątkowego poszczególnych płatników.

Ostateczny termin przyznanych ulg nie powinien wykraczać poza dzień 30 września 1926 r.

Treść niniejszego rozporządzenia należy bezzwłocznie podać do wiadomości odnośnych zarządów gminnych.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Karmiński,*
Podsekretarz Stanu.

Do wiadomości i powiadomienia o powyższem zarządzeniu Ministra Skarbu, interesowanych związków komunalnych, a to wobec postanowień art. 51 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747), zgodnie z któremi odroczenie zapłaty podatków państwowych pociąga za sobą z mocy samego prawa odroczenia zapłaty dodatków komunalnych do tych podatków.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) w/z *Olpiński.*

389.

Pismo okólne z dnia 26 sierpnia 1925 r. Nr. B, P. 3881/22 do pp. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie (na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej) w sprawie przestrzegania przepisów o zapobieganiu pożarom w lasach i na polach.

Wobec coraz częściej zdarzających się wypadków pożarów lasów, niszczących znaczne obszary leśne zwłaszcza prywatne, spowodowanych przeważnie rozniecaniem ognisk przez pastuchów, pasących bydło w lasach, oraz przez osoby, zbierające grzyby i jagody i t. p., zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie) polecić podwładnym sobie władzom, aby te ostatnie podały do wiadomości publicznej oraz zarządziły ścisłe przestrzeganie dotychczas obowiązujących w b. dzielnicy rosyjskiej tymczasowych przepisów z dn. 19,9.1878 r. st. st. (Zb. Praw i rozp. rząd. z 1878 r. Nr. 180 str. 1247) o środkach ostrożności przeciwko pożarom w lasach i na polach. Rozporządzenie powyższe w odpisie dołącza się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

PRZEPISY TYMCZASOWE

o środkach ostrożności przeciwko pożarom w lasach i na polach z dnia 19 września 1878 r. st. st., wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych na zasadzie najwyżej zatwierdzonego w dniu 1/II.1877 r., zdania Rady Państwa (Zb. Praw i rozporządz. 1878 r. Nr. 180 str. 1247).

§ 1.

Mający zamiar wypalać trawy, ściernie lub korzenie w pasie odległym od posiadłości leśnych o pół wiorsty i mniej, powinien zawiadomić o tem uprzednio straż leśną, albo Starostę ogniowego, otoczyć to miejsce rowem, albo skosić trawę przynajmniej na dwa sażenie szerokości, a grunt zorać, albo wyciąć około tego miejsca darń i obrócić ją korzeniami do góry, również — przynajmniej na dwa sażenie szerokości.

§ 2.

Przy wypalaniu dopełniający go powinni znajdować się na pasie z rydlami, miotłami, wiadrami i t. p. narzędziami ogniowemi, ażeby nie dozwolić rozszerzać się ogniowi dalej jak potrzeba.

§ 3.

W razie silnego wiatru w stronę posiadłości leśnych nie dalej, jak pół wiorsty odległych, wypalanie należy odłożyć i ogień zagasić.

§ 4.

Też same ostrożności powinny być przestrzegane:

1) w razie wypalania stepów w celu uprawy ich dla rolnictwa i hodowli bydła;
2) w razie dozwolonego karczowania lasów w celu zamiany na pola, pokosy leśne i inne użytki;
3) w razie uprawiania gruntu zapomocą palenia gałęzi i sęków;
4) właściciele ziemscy powinni surowo zapowiadać swoim rządcom, ekonomom i robotnikom, aby przy karczowaniu, przy paleniu sęków i gałęzi, przy wypalaniu traw i korzeni ściśle zachowywali wzmiankowane przepisy.

§ 5.

Starszyni wołości i starostowie sielscy, zgodnie z art. 60 ust. 1 i art. 83 ust. 7 Ogóln. Post. o włośc., wszyscy prywatni i gminni właściciele, dzierżawcy, rządcy, ekonomowie, starostowie ogniowi, urzędnicy straży leśnej i wszelkich nazwisk zarządcy powinni, o ile można najczęściej, powtarzać pastuchom, ażeby w lasach ogni wcale nie rozniecali od samego początku wiosny do dnia 15 października w Południowych, a do 15 września w pozostałych guberniach; jeżeli zaś pastwisko znajduje się nie w posiadłości leśnej, lecz w bliskości takowej, to chociaż i nie zabrania się rozniecać ognia, jednakże należy uprzednio naokoło tego miejsca na dwa sażenie szerokości skosić trawę; nadto, opuszczając to miejsce, pastuchy powinni koniecznie zagasić ogień.

§ 9.

Przemysłowcom, przepędzającym bydło, dozwala się zatrzymywać się w posiadłościach skarbowych i rożniecać ogień, ale tylko w dzień; w nocy zaś od 15-go kwietnia do 15 września w lasach, zwłaszcza iglastych ognia rozniecać nie wolno.

§ 10.

Oprócz tego. jako środek ostrożności przeciwko pożarom leśnym, poleca się:

1) nie rozniecać ognia pod żadnemi stojącemi, ani leżącemi drzewami, a roznie-

cać go nie bliżej jak na 2 sażenie od tych drzew w razie gdy to jest dozwolone;
2) roznieconego ognia tak w lasach, jak i na stepach nie pozostawiać niezagaszonego;
3) zbierającym grzyby i jagody — ognia w lasach wcale nie rozniecać;
4) władzom miejscowym, jeżeli znajdą gdziekolwiekbądź w lasach lub na polach pozostawiony ogień bezzwłocznie takowy zagasić.

390.

Pismo okólne z dn. 27 sierpnia 1925 r. Nr. AB. 4924 do wszystkich P. P. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st Warszawę, P. Kom. Głów. Pol. Państw. w sprawie umów kontraktowych z woźnicami.

W myśl okólnika Nr. 103 (z dn. 26/IX.1924 r. Nr. AP. 8263) wszystkie dotychczasowe wzory umów winny być dostosowane do podanego przy powyższym okólniku nowego wzoru umowy.

Zawarte już według poprzednich wzorów umowy należało zastąpić nowymi umowami.

Zgodnie z powyższym zechce Pan Wojewoda (p. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu, P. Kom. Gł. Pol. Państw.) sporządzić nowe umowy także z woźnicami; które niezależnie od postanowień ogólnych nowego wzoru, należy uzupełnić również postanowieniami z umowy dla woźniców według okólnika Nr. 34 z marca 1922 r. (Nr. Pr. B. 4276), określającemi specjalne warunki pracy tego rodzaju funkcjonarjuszów państwowych a w szczególności zawartemi w §§ 3, 4, 5 i 8.

W załączeniu przesyła się nowy wzór umowy dla woźniców.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

UMOWA

zawarta między Panem . . . . działającym w imieniu . . . . i Skarbu Państwa a Pan . . . . w sprawie stosunku służbowego.

1. Pan . . . . przyjmuje na siebie od dnia . . . . 192 . . . roku obowiązki . . . . w charakterze pracownika kontraktowego.

2. Pan . . . . pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie, równe uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych . . . . grupy uposażenia szczebla a) łącznie z dodatkiem regulacyjnym, ewentualnie ekonomicznym, stołecznym, wzgl. kresowym — (art. art. 3, 4 i 5 ustawy z dnia 9/X.1923 r. Dz. U. Rzp. P. Nr. 116, poz. 924). Powyższe wynagrodzenie wypłacane będzie miesięcznie . . . . poczynając od dnia . . . . 192 . . . r. przez cały czas trwania umowy.

W razie wyjazdów, trwających dłużej niż sześć godzin otrzyma Pan . . . . strawne w wysokości djety, przysługującej funkcjonarjuszom niższym . . . . grupy szczebel a) uposażenia.

W razie nieobecności na służbie z powodu choroby będzie otrzymywał Pan . . . . przez czas tej nieobecności różnicę między wynagrodzeniem wyżej wymienionem, a zasiłkiem, pobieranym w myśl obowiązujących przepisów z kasy chorych. Jednakże nieobecność na służbie z powodu choroby nie może trwać dłużej niż dwa miesiące po roku zaś służby nie dłużej niż trzy miesiące. W razie przekroczenia tego terminu umowa niniejsza rozwiązuje się sama przez się, bez potrzeby jakiegokolwiek zawiadomienia lub wypowiedzenia z końcem miesiąca, w którym termin ten upłynął. Przy obliczeniu dwu, względnie trzymiesięcznego czasu trwania choroby, liczy się jako przerwy tylko te okresy czynnej służby, które wynoszą przynajmniej połowę czasu poprzedniej nieobecności z powodu choroby. O ile służba czynna trwała krócej, nie stanowi ona przerwy, a poszczególne okresy choroby liczą się razem.

b) P. . . . . otrzymuje do użytku w czasie pracy odzież, składającą się z bluzy i spodni, płaszcza, czapki oraz na zimę kożucha, ciepłej czapki, rękawic i pary butów, nadto 2 fartuchy.

W razie opuszczenia służby p. . . . . zobowiązuje się wymienioną wyżej odzież zwrócić Urzędowi w stanie normalnego zużycia.

c) Dni świąteczne jako dni wypoczynkowe w tygodniu, wolne są od wyjazdów służbowych, Urzędowi jednakże przysługuje prawo wezwanie p. . . . . do udania się w drogę.

3. W razie powołania Pana . . . . do pełnienia obowiązkowej służby wojskowej, umowa niniejsza rozwiązuje się sama przez się z końcem miesiąca, w którym nastąpiło powołanie.

Na wypadek powołania na perjodyczne ćwiczenia wojskowe będzie Pan . . . . otrzymywał przez czas odbywania tych ćwiczeń pełne wynagrodzenie należne według niniejszej umowy.

Na wypadek powołania do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej przestanie Pan . . . . pobierać wynikające z niniejszej umowy wynagrodzenie z końcem miesiąca, w którym nastąpiło powołanie, umowa jednak nie zostaje rozwiązana.

4. Świadczenia Państwa na rzecz Pan . . . . ograniczają się do świadczeń, wyszczególnionych w punkcie 2-im (ewentualnie i 3-im) niniejszej umowy.

Nie przysługuje natomiast Pan . . . . prawa niższych funkcjonarjuszów państwowych, wynikające z postanowień ustawy z dn. 17 lutego 1923 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Rz. P. Nr. 21, poz. 164) wogóle, a w szczególności zawarte w tytule trzecim, rozdział III art. 104 do 112 tej ustawy, o ile prawa te nie są określone wyraźnie w niniejszej umowie, względnie nie wynikają wyraźnie z dosłownego jej brzmienia.

W szczególności będzie Pan . . . . służyło prawo po upływie przynajmniej roku

pełnienia swych funkcji do . . . . urlopu dla wypoczynku na tych samych zasadach, jak niższym funkcjonarjuszom państwowym corocznie w terminie oznaczonym przez bezpośrednio przełożonego (władzę służbową).

5. Pan . . . . przyjmuje do wiadomości postanowienia zawarte w art. 95, do 103 włącznie ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Rz. P. Nr. 21 poz. 164) i zobowiązuje się ściśle stosować do tych postanowień, a ponadto także do regulaminów, instrukcji i innych zarządzeń wydanych przez . . . . a normujących porządek pełnienia służby wewnętrznej i zewnętrznej.

P. . . . . odpowiada za wszelkie uszkodzenia koni, taboru i uprzęży wynikłe z jego winy lub zaniedbania. Odszkodowanie za te uszkodzenia w wysokości, ustalonej przez Komisję Gospodarczą Urzędu, strąca się z poborów P. . . . . Urzędowi przysługuje w takich wypadkach prawo rozwiązania umowy niniejszej bez wypowiedzenia przewidzianego w § 7 niniejszej umowy.

6. W razie zamianowania Pan. . . . . niższym funkcjonarjuszem państwowym albo też dopuszczenia do państwowej służby przygotowawczej w charakterze praktykanta po myśli art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 21, poz. 164, umowa niniejsza przestaje obowiązywać strony z chwilą doręczenia pisma nominacyjnego względnie zaświadczenia przyjęcia do służby przygotowawczej.

7. Rozwiązanie stosunku służbowego (o ile umowa jest bezterminowa) może nastąpić każdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie ze strony . . . . lub Pan . . . . na jeden miesiąc naprzód.

Przed rozwiązaniem stosunku służbowego obowiązany jest Pan . . . . zwrócić otrzymane ewentualnie zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez się względem . . . . zobowiązania pieniężne służbowe.

8. W razie popełnienia przez Pan . . . . zaniedbania lub czynu, który bądź to podpada pod powszechne obowiązujące ustawy karne i ścigany ma być w drodze karno-sądowej bądź też stanowiłby, jeśliby się go dopuścił funkcjonarjusz państwowej służby cywilnej, występek służbowy w rozumieniu art. 67 i następnej ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 21, poz. 164) służyć będzie bezpośrednio przełożonemu (władzy służbowej) prawo uznać jednostronnie niniejszą umowę za rozwiązaną natychmiast. Decyzja taka, która winna być umotywowana i doręczona na piśmie, staje się odrazu skuteczną, t. j. doręczenie jej ma znaczenie natychmiastowego zwolnienia ze służby i pociąga za sobą zawieszenia z tą chwilą wypłat umówionego w p. 2 niniejszej umowy wynagrodzenia. O ile decyzja ta nie wyszła od władzy centralnej (której decyzja nie podlega dalszemu tokowi instancji) będzie Pan . . . . służyło prawo odwołania się od tejże decyzji w nieprzekraczalnym terminie dni 14, biegnącym od dnia następnego po dniu, w którym decyzja została doręczona, do władzy bezpośrednio przełożonej nad tą władzą, która decyzję wydała. Zapadłe ewentualnie w tej drugiej instancji orzeczenie jest ostateczne. Odwołanie się nie ma w żadnym wypadku mocy wstrzymującej, a tylko w razie uchylenia decyzji pierwszej przez oznaczoną wyżej władzę drugiej instancji będzie Pan . . . . służyło prawo żądania przywrócenia go do pełnienia służby na warunkach niniejszej umowy, przyczem umówione wynagrodzenie, jakieby się należało od chwili zwolnienia ze służby przez czas tego zwolnienia, winno być dodatkowo wypłacone. Pozatem zrzeka się Pan . . . . prawa podnoszenia z powodu wyżej unormowanego jednostronnego natychmiastowego rozwiązania umowy jakichkolwiek zarzutów względnie żądania jakiegokolwiekbądź odszkodowania.

9. Dla wszelkich sporów, wynikłych ewentualnie z niniejszej umowy, będą w pierwszej instancji wyłącznie kompetentnymi sądy przedmiotowo właściwe, mające siedzibę w . . . . . .

10. Koszty sporządzenia niniejszej umowy w szczególności przypadającej od niej opłaty skarbowe ponosi Pan . . . . bez prawa regresu.

Warszawa, dn. . . . . . . 192 . . r.

Podpis przedstawiciela władzy:

Podpis pracownika kontraktowego:

391.

Pismo okólne z dnia 30 sierpnia 1925 r. Nr. AO. 2176 do Panów Wojewodów (wszystkich), P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie obrony Polaków z Ameryki przed wyzyskiem ekonomicznym.

W ostatnich czasach Polacy amerykańscy przybywają licznie do Polski, kierując się częstokroć najszlachetniejszemi i najidealniejszemi pobudkami zobaczenia odrodzonej Ojczyzny, której — albo nie znają wcale, albo widzieli Ją przed laty rozdartą i uciemiężoną przez wrogów. Dziś chcą naocznie skonstatować Jej zmartwychwstanie, rozwój i potęgę; chcą, przez czas krótki chociaż, być wśród swoich i u siebie; chcą nacieszyć się kulturą i świetnością kraju ojczystego — w poczuciu nierozerwalnej z nim łączności — stwierdzonem tylu dowodami i ofiarami podczas lat ostatnich, i wywieźć z tej podróży wspomnienia, które bodźcem im będą do dalszych mozolnych lat pracy na obczyźnie i do nowych ofiar obywatelskich dla Polski.

Niestety, zamiast tych podniosłych wrażeń, wywożą często rozczarowanie i gorycz.

Jak bowiem wynika z przedstawionych skarg i zażaleń tych Polaków niektórzy z hotelarzy oraz kupców, handlujących artykułami codziennego użytku, starają się wykorzystać u amerykańskich Polaków nieznajomość krajowych sto-

sunków ekonomicznych w szczególności cen rynkowych i każą sobie płacić nadmiernie wysokie, bo kilkanaście, a nawet kilkadziesiąt razy wyższe ceny od normalnych.

Z drugiej strony nieświadomość tych Polaków, co należy czynić w tego rodzaju wypadkach, do jakiej władzy udać się na skargę, znakomicie ułatwia ten karygodny proceder lichwiarski.

Wobec tego zechcą Panowie wydać odpowiednie zarządzenia, pouczające organa podległe, aby zwracały pilną uwagę na tego rodzaju wypadki, udzielały zgłaszającym się wyczerpujących informacji i w razie potrzeby interwenjowały w zajściach i brały w opiekę wyzyskiwanych, oraz skierowywały tego rodzaju nadużycia jaknajśpieszniej na właściwę drogę prawa, celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

Zarazem zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) polecić podległym Mu organom, aby wogóle wobec Polaków z Ameryki, jawiących się w Urzędzie, zajmowano stanowisko najżyczliwsze, odnoszono się do nich z całą uprzejmością, udzielając im chętnie potrzebnych informacji i załatwiając sprawy, w których przejezdni interwenjują, możliwie najrychlej, — tak, aby Rodacy z Ameryki wynieśli z kraju najlepsze wyobrażenie o sprawności naszego aparatu administracyjnego i o obywatelskiem pojmowaniu obowiązków służbowych przez funkcjonarjuszów władz administracyjnych

O poczynionych w tej mierze spostrzeżeniach należy powiadomić Ministerstwo.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

392.

Pismo okólne z dn. 2 września 1925 r. Nr. S. A. 1502 do PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie: cen mąki i chleba.

Z nadsyłanych do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zażaleń, jak również z głosów prasy prowincjonalnej wynika, iż władze administracyjne nie zawsze i nie wszędzie z dostateczną uwagą śledzą za kształtowaniem się cen mąki i pieczywa w związku z tak wydatną zniżką zboża i nie oddziaływują w granicach posiadanych uprawnień kierunku obniżania się cen mąki i pieczywa w stosunku odpowiednim do obniżenia się cen zboża.

Zechcą przeto PP. Szefowie władz administracyjnych II instancji przyjąć powyższe do wiadomości i wydać odpowiednie instrukcje podległym Im władzom administracyjnym I instancji.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

393.

Pismo okólne z dnia 5 września 1925 r. Nr. A. B. 6674 do wszystkich P. P. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Generalnego Dyrektora Służby Zdrowia, P. Komendanta Głównego P. P., P. Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza w sprawie oszczędności w wydatkach.

Równowaga budżetowa, osiągnięta dzięki wytężonej pracy Rządu i wszystkich władz państwowych oraz dzięki wysiłkom społeczeństwa, będzie mogła być nadal utrzymaną, jeżeli wydatki ograniczone zostaną do najdalszych granic i w żadnym wypadku nie przekroczą dotychczasowych a przeciwnie, nawet się obniżą.

Zechcą Panowie wydać zarządzenie, aby wydatki, dające się odłożyć, były wstrzymane do czasu poprawienia się sytuacji, wydatki zaś, potrzebne do sprawnego funkcjonowania urzędów, *ograniczono do najkonieczniejszych.*

Wydatki i zamówienia mogą być dokonywane jedynie w granicach, otwieranych kredytów miesięcznych, gdyż Ministerstwo w żadnym razie nie będzie w możności powiększyć tych kredytów.

Preliminarz budżetowy na rok 1926 został w stosunku do budżetu na rok bieżący znacznie obniżony, przeto należy dążyć, aby okres 1925 roku zamknąć bez zaległości.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznyeh zdaje sobie sprawę, że otwierane kredyty miesięczne w niektórych wypadkach mogą okazać się zbyt szczupłe i poleca wobec tego wydać zarządzenie, aby wszystkie urzędy ograniczyły dotychczasowe rozchody tak, by bezwarunkowo mieściły się one w ramach otwieranych sum. W szczególności należy zmniejszyć wydatki w następujących pozycjach budżetu:

1) W podróżach służbowych, ograniczając ilość delegacyj do najniezbędniejszych,

2) W przesiedleniach, wstrzymując przenoszenie urzędników do możliwych granic.

3) W środkach lokomocji, zmniejszając ilość wyjazdów samochodami oraz redukując możliwie dotychczasową ilość koni,

4) W opale, świetle i utrzymaniu porządku, kasując zbędne punkty świetlne, oddając zepsute żarówki do regeneracji oraz zabraniając częstokroć niepotrzebnego oświetlania i ogrzewania lokali,

5) W inwentarzu, wstrzymując wszelkie zbędne zakupy,

6) W pismach, ograniczając do niezbędnej potrzeby ilość prenumerowanych pism oraz wstrzymując zakup książek w szczególności zagranicznych,

7) W telefonach i depeszach, zmniejszając ilość aparatów telefonicznych, nadmierną ilość nie zawsze koniecznych rozmów międzymiastowych depesz,

8) W remontach, ograniczając naprawy i odnowienia do wypadków niezbędnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie wątpi, że Panowie osobiście czuwać będą nad wykonaniem powyższego i nie dopuszczą do nieusprawiedliwionych wyjątków.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

394.

Pismo okólne z dn. 9 września 1925 r. Nr. SF. 1841/25 do PP. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Prezydenta m. st. Warszawy w sprawie ograniczenia przez związki komun. wydatków inwestycyjnych tudzież wstrzymania zakupów zagranicą.

Powołując się na wydane już okólniki z dnia 18 sierpnia 1924 r. Nr. SM. 4091/24 i z dnia 2 czerwca 1925 r. Nr. SM. 2299/25, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oznajmia, iż podane w nich zarządzenia i wskazówki wymagają obecnie większego zaostrzenia i przestrzegania zasad: 1) aby gospodarstwo skarbowe związków komunalnych czasowo ograniczyło działalność inwestycyjną do najbardziej niezbędnych przedsięwzięć oraz 2) aby unikać wszelkich sposobności — poza niezbędnemi — które pociągają za sobą wywóz pieniędzy zagranicę.

Dla osiągnięcia celów powyższych należy poddawać ścisłej ocenie przy zatwierdzaniu budżetów komunalnych na rok 1926, czy projektowane w nich inwestycje należą do niezbędnych, wymagających bezzwłocznego wykonania, którego odłożyć nie można — wszelkie natomiast projektowane inwestycje, które cech poprzednio wymienionych nie posiadają — należy stanowczo skreślać.

Inwestycje, które jeszcze w tym roku mają być wykonane i których dotąd nie rozpoczęto, należy traktować tak, jak inwestycje na rok przyszły. Inwestycji niezaliczonych do niezbędnych, nie należy podejmować, a nawet rozpoczęte, o ile ich wykonanie dopuszcza przerwy— mają być czasowo zaniechane.

Szczególną uwagę zechcą PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Prezydent) zwrócić związkom komunalnym na niezbędną obecnie potrzebę zaniechania zamówień zagranicznych, powodujących wywóz pieniędzy zagranicę, a to do tego stopnia, iż poczynione już zamówienia, o ile odnośne umowy mogą być rozwiązane bez strat i odpowiedzialności, należy cofnąć; w każdym razie należy poddać rewizji umowy importowe w kierunku ich ograniczenia wzgl. odroczenia terminów płatności.

Na okres najbliższych miesięcy, nie będą dla nowych zamówień zagranicznych przyznawane żadne ulgi.

Łącznie z powyższem zechcą PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Prezydent) zwrócić uwagę związkom komunalnym na potrzebę możliwego ograniczenia wyjazdów zagranicę ze strony ich delegatów, którym ulgi dla tego celu obecnie nie będą mogły być zupełnie przyznawane lub tylko w bardzo ograniczonej mierze.

Zechcą PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Prezydent) dołożyć starań, aby zarządzenia niniejsze należycie zostały wykonane.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

395.

Okolnik Nr. 90 z dn. 11 września 1925 r. Nr. AA. 4971/25 do Pana Wojewody (wszystkich), Pana Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Wąrszawę w sprawie zwalniania od obowiązku powszechnej służby wojskowej emigrujących do Palestyny i ubiegających się o obce obywatelstwo.

W związku z § 533—535 rozporządzenia wykonawczego do ust. o powsz. obow. sł. wojskowej i wobec nieodosobnionych wypadków wnoszenia podań o zwolnienie od powszechnego obowiązku służby wojskowej na podstawie art. 79 ust. wojsk. z tytułu ubiegania się o uzyskanie obcego obywatelstwa, co do których nie jest wykluczonem przypuszczenie chęci obejścia przepisów ustawy poborowej i uzyskania pod tym pozorem odroczenia od służby w wojsku stałem na 2 lata poleca się, co następuje:

1) Władze administracyjne I inst., w razie otrzymania wspomnianych podań, winny z całą dokładnością przekonać się o stopniu prawdziwości i rzetelności zamiarów petenta co do uzyskania obywatelstwa obcego i wyjazdu z Polski i, przedkładając podanie władzy admin. II inst., zaopatrzyć je w swój odpowiedni do rezultatu tych dochodzeń wniosek.

2) Władze administracyjne I instancji winny utrzymywać ewidencję osób zwolnionysh od powszechnego obowiązku służby wojskowej na zasadzie art. 79 ustęp czwarty i zawiadamiać odnośną P. K. U. o wyjeździe ujętego w ewidencję poborowego, względnie o fakcie nabycia przez niego obcego obywatelstwa.

3) Po upływie 2-letniego okresu od czasu wydania zwolnienia i w braku danych, że osoby te wyjechały, względnie, że nabyły one obce obywatelstwo winne władze admin. I inst., o ile nie ma zastosowania przepis § 535 rozporządzenia wykonawczego, natychmiast przedstawić te osoby dodatkowej komisji poborowej, celem ustalenia ich stosunku do służby wojskowej.

O wydanych w tej sprawie zarządzeniach zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) donieść Min. Spraw Wewnętrznych do 15 listopada b. r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

396.

Okólnik Nr. 91 z dnia 12 września 1925 r. Nr. AB. 6810 do wszystkich p.p. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie oraz p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych.

Pan Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu, uchylając wszystkie dotychczasowe zarządzenia w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych w myśl art. 10 ustawy z dnia 9.X.1923 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 116, poz. 924) o uposażeniu funkcjon. państwowych i wojska, okólnikiem z dnia 4 września 1925 r. Nr. 95/14604 zarządził w ich miejsce w porozumieniu z p. Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego co następuje:

1. Funkcjonarjuszom państwowym, wyszczególnionym w art. 1 i 102 ustawy z dnia 9 października 1923 (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924), wojskowym zawodowym, oficerom, wymienionym w art. 112 ustawy z dnia 9 października 1923 r., którzy czasowo pełnią służbę jako niezawodowi, sędziom i prokuratorom oraz praktykantom w służbie administracyjnej i kandydatom na stanowisko sędziowskie, przysługuje w czasie obowiązywania dodatku regulacyjnego zwrot opłaty szkolnej za dzieci (w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.), uczęszczające z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie równorzędnej szkoły państwowej do prywatnej szkoły średniej ogólnokształcącej, mającej prawa gimnazjum państwowego, lub prywatnej szkoły średniej zawodowej.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ustala corocznie wykaz wyżej wymienionych szkół prywatnych i podaje je do wiadomości władzom naczelnym.

2. Za dzieci, uczęszczające do prywatnych szkół średnich, które w poprzednim roku szkolnym miały prawa szkół państwowych, władze asygnujące mogą zwrócić opłatę za pierwsze półrocze danego roku szkolnego. Zwrot opłaty za drugie półrocze jest zależny od tego czy danej szkole pozostawiono prawa szkoły państwowej na bieżący rok szkolny.

Za dzieci, uczęszczające do prywatnych szkół średnich, które w poprzednim roku szkolnym praw szkół państwowych nie miały, władze asygnujące nie zwracają opłat szkolnych tak długo, dopóki szkoła praw tych nie uzyska. Jeżeli szkoła na bieżący rok szkolny uzyska prawa, mogą władze asygnujące zwrócić opłatę szkolną wstecz za ubiegłe miesiące tego roku szkolnego, na który szkoła uzyskała prawa szkoły państwowej.

3. Za prywatną szkołę średnią nie uważa się wszelkiego rodzaju kursów (np. maturalnych, przygotowawczych, dokształcających, handlowych, wojskowych i t. p.), które nie należą do normalnych organizacji szkolnych.

Za dzieci, uczęszczające do t. zw. klas podwstępnych i wstępnych, prywatnych szkół średnich ogólno-kształcących, które to klasy nie mają odpowiednika w szkolnictwie państwowem, nie zwraca się opłaty szkolnej.

4. Opłata szkolna za dzieci, uczęszczające do prywatnej średniej szkoły artystycznej, może być zwrócona tylko w tym wypadku, gdy dziecko ukończyło szesnaście lat życia przed rozpoczęciem półrocza, za które opłata szkolna ma być zwrócona, a funkcjonarjusz przedstawi władzy asygnującej umotywowaną opinję zarządu odnośnej szkoły artystycznej o wyjątkowych zdolnościach artystycznych dziecka i o traktowaniu nauki przez to dziecko jako przygotowania do przyszłego zawodu.

5. Jeżeli dziecko uczęszcza równocześnie do jakiejkolwiek szkoły państwowej, Skarb Państwa nie zwraca opłaty za naukę w szkołach prywatnych.

6. Stosownie do zastrzeżenia, zawartego w art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. Rzp. P. Nr. 116, poz. 924), zwraca się opłatę szkolną w szkołach średnich ogólno-kształcących do wysokości 30 (trzydziestu) złotych, w szkołach średnich zawodowych do wysokości 45 (czterdziestu pięciu) złotych miesięcznie, w której to kwocie wyraża się przeciętny koszt nauczania ucznia w państwowej szkole średniej.

Przez opłatę szkolną, podlegającą zwrotowi rozumie się opłatę, pobieraną przez szkołę prywatną za naukę, z wyłączeniem wszelkich innych należności, jak opłaty za utrzymanie, taksy egzaminacyjne i t. p.

W wypadkach, gdy kwota opłaty szkolnej w danym zakładzie naukowym jest niższa od kwoty wyżej ustalonej, Skarb Państwa zwraca te niższą kwotę.

Opłata szkolna za dziecko nie może być w danym razie wyższa od opłaty, ustalonej dla ogółu uczniów danej szkoły.

7. Kwoty, należące się z tytułu zwrotu opłaty szkolnej, wypłaca się zasadniczo za miesiące od września do czerwca włącznie.

Jeżeli jednak w odnośnym zakładzie naukowym nauka szkolna odbywa się również w czasie miesięcy lipca i sierpnia, wówczas zwraca się opłatę szkolną, również za te miesiące, o ile w ciągu poprzednich miesięcy, stanowiących normalny rok szkolny nie wyczerpano maksymalnej kwoty, do wysokości której zwraca się w ciągu roku szkolnego opłatę szkolną, t. j.: 300 (trzysta) względnie 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych.

8. Za dzieci, które zostały w całości uwolnione od opłaty szkolnej, względnie, za które opłata została w całości pokryta przez instytucje prywatne, nie należy się zwrot żadnej opłaty.

Za dzieci, zwolnione w części od opłaty szkolnej, wzgl. za które opłata szkolna została w części pokryta przez instytucje prywatne, wypłaca się tylko odpowiednią różnicę.

9. Osoby, wyszczególnione w p. 1 mają prawo do zwrotu opłaty szkolnej, o ile dzieci ich nie zaniedbują się stale w nauce i zachowują się nienagannie. Dwukrotne nieuzyskanie promocji do następnej klasy lub dwukrotnie zła ocena zachowania się w świadectwie rocznem odbierają prawo do zwrotu opłaty szkolnej.

10. Za jedno dziecko zwraca Skarb Państwa albo opłatę szkolną w szkole średniej ogól-

no-kształcącej albo też opłatę szkolną w średniej szkole zawodowej, ale nie łącznie obie opłaty.

11. Zwrot opłaty szkolnej następuje na skutek podania, wniesionego z początkiem roku szkolnego w drodze służbowej do przełożonej władzy asygnującej.

Podanie winno zawierać następujące dane:

a) że petent nie uzyskał zwolnienia od opłaty za naukę dziecka względnie, że uzyskał zniżkę tejże opłaty i w jakiej mianowicie wysokości;

b) że opłata za naukę nie została pokryta przez instytucje społeczne (np. t. zw. koło wpisów szkolnych, koło przyjaciół młodzieży i t. p.), względnie, że została pokryta przez nie w części i w jakiej wysokości;

c) że dziecko nie korzysta ze stypendjum, a jeżeli tak, to kto i w jakiej wysokości tego stypendjum udzielił;

d) że dziecko nie uczęszcza do jakiejkolwiek szkoły państwowej.

Do podania należy dołączyć:

a) zaświadczenie dyrekcji miejscowej, względnie najbliższej państwowej szkoły średniej ogólno-kształcącej, względnie zawodowej, że dziecko nie zostało przyjęte z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie.

Zaświadczenie to, o ile chodzi o szkoły średnie ogólnokształcące, powinno być dołączone wówczas, jeżeli dziecko uczęszcza do klas od I do III włącznie szkoły prywatnej; jeżeli dziecko uczęszcza do klas od IV do VIII włącznie szkoły prywatnej, należy zaświadczenie dołączyć w tym wypadku, gdy miejscowe lub najbliższe gimnazjum państwowe jest tego samego typu, co szkoła prywatna, do której dziecko uczęszcza.

b) zaświadczenie dyrekcji szkoły prywatnej o następującem brzmieniu:

ZAŚWIADCZENIE.

Dyrekcja . . . . (pełna urzędowo ustalona nazwa szkoły) zaświadcza, że . . . . (imię i nazwisko ucznia wzgl. uczenicy) . . . . . . uczeń (uczenica) klasy (. . .) nie został (ła) zwolniony(a) od opłaty wpisowego (czesnego), które wynosi . . . , ... (podać potem słowami) i (nie) korzysta z funduszów stypedjalnych (ani z jakiejkolwiek pomocy instytucji prywatnych). Uczeń (uczenica) nie wykazał (a) stałego zaniedbywania się w nauce lub zachowaniu w myśl p. 9 zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 4 września 1925 r. Nr. 14604.

pieczęć szkoły Dyrektor

. . . . dnia . . . .

12. Na podstawie złożonego podania rozstrzyga odnośna władza asygnująca, czy petent jest uprawniony do zwrotu opłaty szkolnej za naukę dziecka.

W razie twierdzącym wydaje władza asygnująca stosowne zarządzenie, ażeby kwota, podlegająca zwrotowi ze Skarbu Państwa została bezzwłocznie wypłacona zakładowi naukowemu oraz ażeby opłatę za naukę w następnych miesiącach, podlegającą zwrotowi ze Skarbu Państwa, przekazywano w odpowiednim terminie zakładom naukowym bez potrzeby wnoszenia przez osoby, wymienione pod 1) nowych podań.

Kwota, przypadająca do wypłaty z tytułu zwrotu opłaty szkolnej, może być wypłacona według uznania władzy, asygnującej również osobom, wymienionym pod 1), które winny bezzwłocznie przedstawić zaświadczenie dyrekcji szkoły o dokonanej wpłacie.

W razie wystąpienia dziecka ze szkoły osoby, wymienione pod 1) obowiązane są bezzwłocznie zawiadomić o tem władzę asygnującą, która wyda odpowiednie zarządzenia.

Na osobach tych ciąży również obowiązek zawiadamiania władz asygnujących o zmianach w wysokości opłaty szkolnej i t. p.

13. Zwrot opłaty szkolnej nie przysługuje emerytom, osobom, wymienionym pod 1) a pozostającym na bezpłatnym urlopie oraz pracownikom kontraktowym.

14. Niniejsze zarządzenie odnosi się również do tych osób, wyszczególnionych w p. 1, których dzieci uczęszczają do polskiego gimnazjum prywatnego, znajdującego się na obszarze W. M. Gdańska. Do osób tych nie mają zastosowania te postanowienia, które uzależniają zwrot opłaty szkolnej od okoliczności, że dziecko nie zostało przyjęte do państwowej szkoły średniej z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie.

Zwrot opłaty nie może jednak przekraczać przeciętnego kosztu nauczania ucznia w polskiej państwowej szkole średniej, t. j. kwoty 30 względnie 45 złotych (p. 6).

15. Kredyt na pokrycie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich preliminowany jest na rok 1925 w § 11 działu 1 budżetu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

16. Niniejsze zarządzenie obowiązuje od roku szkolnego 1925/26.

Powyższe podaję do wiadomości i zastosowania się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

397.

Pismo okólne z dn. 12 września 1925 r. Nr. AB. 6812 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotu opłat szkolnych za dzieci funkc. państwowych.

Stosownie do okólnika Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z 31 sierpnia 1925 r. Nr. 9746/OR./25 oraz w ślad tut. reskryptu z dnia 5 czerwca r. b. Nr. AB. 4118 przesyłam w załączeniu dodatkowe uzupełnienie wykazu szkół zawodowych prywatnych, za uczęszczanie do których przysługuje w roku 1924/25 prawo do zwrotu wpisów szkolnych w myśl tut. okólnika Nr. 24 z dnia 8 marca 1924 roku Nr. OBR.—1407.

Równocześnie na podstawie tego samego wymienionego na wstępie okólnika Ministerstwa

Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oznajmiam, iż poniżej zamieszczone szkoły, objęte szczegółowym wykazem, dołączonym do tut. reskryptu z dnia 7 marca 1925 r. Nr. AB. 1426, a znajdujące się na terenie:

Województwa Krakowskiego:

1) Biała — Szkoła Handlowa (b. Krajowa Szkoła Kupiecka).
2) Biała — Szkoła Handlowa Żeńska.
3) Nowy-Targ — Szkoła Haftu „Szarotka".

Województwa Lwowskiego:

1) Przemyśl — Szkoła Handlowa Żeńska (przy b. Krajowej Szkole Kupieckiej).

Województwa Stanisławowskiego:

1) Kołomyja — Prywatna 3-kl. Szkoła Handlowa,

począwszy od roku szkolnego 1925/26 tracą uprawnienia do zwrotu opłat szkolnych z funduszów państwowych.

O powyższem należy zawiadomić podwładne urzędy.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński,*
Podsekretarz Stanu.

A. Uzupełnienie wykazu szkół zawodowych prywatnych,

za uczęszczanie do których przysługuje prawo zwrotu wpisów szkolnych w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 1.3.1924 r. Nr. 3045.

Województwo Kieleckie:

Przysucha — Szkoła Spółdzielcza T-wa Szerzenia Oświaty w Przysusze.
Radom — Liceum Handlowe Żeńskie.
Sosnowiec — Męska Szkoła Handlowa T. Płockiego.

Województwo Krakowskie:

Kraków — Szkoła Handlowa T-wa Szkoły Kupieckiej.
Tarnów — Liceum Handlowe przy b. Krajowej Szkole Handlowej.

Województwo Lubelskie:

Międzyrzec — Miejska Szkoła Handlowa.
Biłgoraj — Szkoła Handlowa Powiatowego Związku Komunalnego.
Lublin — Szkoła Gospodarczo-Zawodowa przy Zakładzie Wychowawczym dla sierot.
Lublin — Trzyletnia Średnia Szkoła Ogrodnicza.
Zamość — Szkoła Przemysłowa Żeńska P. M. S.

Województwo Lwowskie:

Jarosław — Szkoła Handlowa T. S. H.
Lwów — Liceum Handlowe przy Państwowej 4-letniej Szkole Handl.

Województwo Łódzkie:

Kalisz — Miejska Szkoła Rzemieślniczo-Przemysłowa.
Kalisz — Szkoła Handlowa Żeńska „Chawaceles".
Lisków — Roczna Szkoła Handlowa C. T. R.

Województwo Nowogródzkie:

Iszczołna — Szkoła Zawodowa Żeńska.
Zdzięcioł — Niższa Szkoła Zawodowa Żeńska.

Województwo Poleskie:

Dubica (p. Brześć) — Samorządowa Szkoła Rzemiosł.
Dworzec (p. Słonimski) — Szkoła Rzemieślnicza Zakładu Wychowawczego Św. Józefa.
Kobryń — Szkoła Handlowa P. M. S.
Łuniniec — Szkoła Handlowa P. M. S.

Województwo Poznańskie:

Inowrocław — Szkoła Handlowa T-wa Samodz. Polsko-Chrześc. Kupców.
Ostrów — Szkoła Handlowa T-wa Kupców w Ostrowie.
Zbąszyń — Szkoła Handlowa T-wa Przemysłowców.

Województwo Stanisławowskie:

Stanisławów — Szkoła Handlowa T. S. H.

Województwo Tarnopolskie:

Tarnopol — Szkola Handlowa T-wa Szkoły Ludowej.

Województwo Warszawskie:

Lipno — Szkoła Handlowa P. M. S.
Skierniewice — Szkoła Handlowa P. M. S.
Skierniewice — Szkoła Handlowa Z. Grzymskiego.
Warszawa — Szkoła Handlowa S. Muszyńskiej.

Województwo Wileńskie:

Nowoświęciany — Szkoła Zawodowa Żeńska Sejmiku Nowoświęciańskiego.

Województwo Wołyńskie:

Włodzimierz — Szkoła Handlowa Stowarzyszenia Kupców Polskich.

B. Uzupełnienie wykazu szkół artystycznych:

Województwo Lwowskie — Szkoły Muzyczne:

Lwów — Szkoła Muzyczna im. Ignacego Paderewskiego.

398.

Pismo okólne z dnia 12 września 1925 Nr. SA. 1523 do pp. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie oraz p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie cen towarów w związku z chwilową zniżką kursu złotego.

Chwilowa zniżka kursu złotego, która, jak wynika z notowań giełdowych w kraju i zagranicą, przekracza w chwili obecnej 10%, wywołała u pewnej części handlujących tendencje do nieusprawiedliwionej podwyżki cen szeregu artykułów.

Na tle zniżki kursu złotego żywioły spekulacyjne, nie biorąc pod uwagę faktu posiadania znacznych zapasów towarów i nie zwracając uwagi na stałą poprawę kursu złotego, nie tylko podwyższają ceny różnych artykułów, sprowadzanych z zagranicy, lub wyrabianych z surowców zagranicznych, w stopniu wyższym niż stopień odchylenia się kursu złotego od równi złotej, lecz jednocześnie podwyższają ceny wszystkich towarów, wyrabianych w kraju z surowców krajowych.

Powyższe zechcą pp. Szefowie administracji II-ej instancji (P. Komisarz Rządu) przyjąć do wiadomości i polecić podwładnym Im organom administracyjnym bacznie śledzić za cenami wszelkich artykułów powszedniego użytku i w razie zwyżki cen jakiego artykułu niezwłocznie sprawdzać kalkulację, celem wyjaśnienia, czy dana podwyżka ceny ma gospodarcze usprawiedliwienie; winnych bezpodstawnych podwyżek niezwłocznie pociągać do odpowiedzialności sądowej z art. 19 Ustawy z dn. 2 lipca 1920 r. w redakcji z dn. 5 sierpnia 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 69, poz. 618).

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

399.

Okólnik Nr. 92 z dnia 18 września 1925 roku Nr. Z. U. 6284/25 do wszystkich pp. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą i cudzoziemców w Polsce.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych zarządza co następuje:

I. Koszty leczenia obywateli polskich w szpitalach zagranicznych.

1. Władze i urzędy samorządowe oraz władze administracyjne I instancji w sprawach kosztów leczenia zagranicą działać mogą jedynie w wykonaniu zarządzeń władz administracyjnych II instancji.

2. Władze administracyjne II instancji załatwiać będą zapytania konsulatów (wydziałów konsularnych poselstw) R. P. zagranicą, dotyczące kosztów leczenia w drodze bezpośredniej korespondencji wyłącznie w sprawach:

a) Stwierdzenia obywatelstwa polskiego leczonego oraz jego przynależności gminnej.
b) Dochodzenia, czy zamieszkują w Polsce osoby zobowiązane prawnie do zapłaty kosztów leczenia.
c) Badania stosunków majątkowych leczonego i innych zobowiązanych zamieszkałych w Polsce.

3. Władze administracyjne II instancji nie będę załatwiać żadnych zapytań z zakresu spraw przewidzianych w art. 2 wystosowanych przez konsulaty (wydziały konsularne poselstw) państw obcych w Polsce bezpośrednio do władz administracyjnych II instancji.

4. Ministerstwo zastrzega do swej decyzji:

a) sprawy zasadnicze, wynikające z wykonania lub interpretowania umów międzynarodowych,
b) sprawy dotyczące ściągania sum pieniężnych,
c) sprawy dotyczące kwestji lub żądań nieprzewidzianych w art. 2.

5. Korespondencja w sprawach kosztów leczenia zagranicą z placówkami R. P. odbywa się zgodnie z postanowieniami okólnika 99 z dnia 28/VIII. 1923 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 6/23, poz. 135).

II. Koszty leczenia cudzoziemców w szpitalach polskich.

1. Wszelkie pretensje szpitalne o zwrot kosztów leczenia cudzoziemców, od zobowiązanych do zapłaty, zamieszkałych zagranicą, winny być kierowane przez szpitale do władz administracyjnych II instancji.

Szpitale w tych sprawach nie mogą korespondować, ani z władzami centralnemi, ani też z placówkami R. P. zagranicą, placówkami konsularnemi państw obcych w Polsce i urzędami tych państw zagranicą.

2. Władze administracyjne II instancji w każdym wypadku zwrócenia się szpitali o zwrot kosztów leczenia cudzoziemców winny:

a) stwierdzić, czy szpital, który wystąpił z pretensją należy uważać za szpital publiczny,
b) stwierdzić, czy szpital przedstawił wszystkie możliwe do uzyskania w kraju dane, dotyczące leczonego i zobowiązanych do zapłaty,
c) stwierdzić, czy szpital poczynił starania w celu ściągnięcia należności od leczonego i zobowiązanych, zamieszkałych w Polsce oraz czy należność szpitalna winna być uznana za nieściągalną w Polsce,
d) sprawdzić rachunek szpitalny kosztów leczenia cyfrowo i co do zgodności z obowiązującą w danym okresie taksą leczenia.

Po załatwieniu sprawy w powyżej wskazanym zakresie władze administracyjne II instancji przedstawiają sprawę Ministerstwu z opinią, co do celowości wystąpienia do władz państwa ojczystego leczonego o ściągnięcie danej należności oraz z wnioskiem, co do przyznania szpitalowi w razie nieściągalności zagranicą tych kosztów ewent. zwrotu ich ze Skarbu Państwa.

3. O ile starania o ściągnięcie należności szpitala od leczonego i innych zobowiązanych zamieszkałych zagranicą wszczęte przez Ministerstwo dadzą wynik ujemny Ministerstwo uzna koszty te za nieściągalne zarówno w kraju, jak i zagranicą.

4. Należności szpitalne uznane w myśl art. 3 za nieściągalne, mogą być pokryte ze Skarbu Państwa w miarę posiadanych przez Ministerstwo kredytów, o ile nieściągalność ich nie powstała z winy szpitala.

III.

1. Postanowienia niniejszego okólnika obowiązują od dnia 1 października 1925 r. i z tym dniem tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, zawarte w okólniku Min. Zdrowia Publicznego z dnia 19/VI.1923 r. Nr. Z. 20029/2936/23.

2. Ministerstwo wydawać będzie instrukcje szczegółowe przepisujące sposób postępowania w sprawach unormowanych przez postanowienia niniejszego okólnika.

3. Władze administracyjne II instancji wydadzą podległym sobie władzom administracyjnym, organom samorządowym i zarządom szpitali zarządzenia zgodne z postanowieniami niniejszego okólnika oraz przestrzegać będą, aby wszelkie sprawy, których dotyczy niniejszy okólnik były załatwiane ściśle według przepisów odpowiednich instrukcji.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

400.

Okólnik Nr. 93 z dn. 14 września 1925 r. Nr. Z. U. 6385/25 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie repatrjacji chorych obywateli polskich z zagranicy oraz wysiedlania chorych cudzoziemców z Polski.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych zarządza, co następuje:

I. Repatrjacja chorych obywateli polskich z zagranicy.

1. Władze i Urzędy samorządowe oraz władze administracyjne I inst. działać mogą w sprawach repatrjacji chorych obywateli polskich z zagranicy jedynie w wykonaniu zarządzeń władz administracyjnych II inst.

2. Władze administracyjne II inst. załatwiać będą definitywnie przesyłane za pośrednictwem placówek konsularnych R. P. zagranicą wnioski repatrjacyjne władz zagranicznych, dotyczące chorych obywateli polskich, będących w państwie pobytu ciężarem dla funduszów publicznych wskutek potrzeby leczenia szpitalnego.

3. Korespondencja władz administracyjnych II inst. z placówkami konsularnymi R. P. zagranicą w sprawach repatrjacji chorych obywateli polskich z zagranicy odbywa się zgodnie z postanowieniami okólnika Nr. 99 z dnia 28.VIII 1923 r. (Dz. U. M. S. W. Nr. 6/23, poz. 135).

4. Wnioski repatrjacyjne, wpływające w myśl art. 2 z placówek konsularnych R. P. zagranicą do władz administracyjnych II inst., aby mogły być uznane przez władze administracyjne II inst. za dostateczną podstawę do wszczęcia postępowania repatrjacyjnego, winny obejmować:

a) świadectwo lekarskie, zawierające stwierdzenie na podstawie rozpoznania choroby potrzeby leczenia szpitalnego oraz orzeczenie, czy chory jest zdolny do odbycia podróży do Polski, w jakich warunkach podróż odbyć winien i pod opieką ilu pielęgniarzy. Świadectwo lekarskie winno być dostarczone wraz z wnioskiem repatrjacyjnym w oryginale i tłumaczeniu. W wyjątkowych wypadkach, dostatecznie umotywowanych przez placówkę konsularną, dopuszczalne jest rozpoczęcie postępowania repatrjacyjnego przez władze administracyjne II instancji na skutek wniosku repatrjacyjnego, nie zawierającego świadectwa lekarskiego.

   Zgoda na przejęcie chorego nie może być jednak wyrażona przed otrzymaniem tego świadectwa.

b) Historję choroby leczonego w oryginale i, o ile możności, w tłumaczeniu.

   Historja choroby może być nadesłana władzom administracyjnym II instancji w toku postępowania repatrjacyjnego za zgodą tych władz i w każdym razie przed wyznaczeniem terminu repatrjacji,

c) Kwestjonarjusz wypełniony przez placówkę konsularną R. P. zagranicą na podstawie odpowiednich zawiadomień władz zagranicznych, w wypadkach zaś osobno ustalonych ponadto jeszcze na podstawie wywiadu funkcjonarjusza placówki konsularnej.

   Zarówno zawiadomienia władz zagranicznych, jakoteż sprawozdania z wywiadów delegowanych funkcjonarjuszy należy załączać do wniosku.

d) wszelkie dokumenty, informacje możliwe do zebrania przez placówkę konsularną w państwie pobytu chorego, dotyczące tożsamości i obywatelstwa chorego i to zarówno w wypadkach, gdy obywatelstwo polskie chorego jest dostatecznie udokumentowane, jakoteż w wypadkach potrzeby dalszych dochodzeń w kraju oraz stanu majątkowego chorego i krewnych prawnie obowiązanych do ponoszenia kosztów jego leczenia i repatrjacji, a nadto takie dane, któreby ułatwiły

właściwym władzom ustalenie, jaki związek samorządowy obowiązany jest subsydjarnie do pokrywania kosztów leczenia szpitalnego chorego w kraju.

e) Wniosek repatrjacyjny władz zagranicznych w oryginale i w tłomaczeniu.

f) Umotywowaną opinję placówki konsularnej R. P. zagranicą o prawnych podstawach wniosku repatrjacyjnego, o szczególnych okolicznościach sprawy, mogących mieć wpływ na dalszy tok postępowania rapatrjacyjnego i na decyzję o repatrjacji, oraz o kompletności i wiarogodności przesyłanych aktów sprawy.

5. Postępowanie repatrjacyjne, wszczęte przez władze administracyjne II instancji na skutek wniosku repatrjacyjnego, nadesłanego przez placówkę konsularną R. P. zagranicą i odpowiadającego warunkom, ustalonym w art. 4, składa się z następujących czynności:

a) Stwierdzenie przez władze administracyjne II instancji na podstawie świadectwa lekarskiego, czy chory będzie potrzebował po przybyciu do kraju nadal leczenia szpitalnego. Czynność ta może być dokonana w wyjątkowych wypadkach w toku postępowania jednak bezwarunkowo przed zawiadomieniem placówki konsularnej R. P. zagranicą o wyniku dochodzeń co do obywatelstwa polskiego chorego.

b) Stwierdzenie w toku instancji obywatelstwa polskiego chorego, ustalenie w drodze dochodzeń, zarządzanych przez władze administracyjne II instancji, stanu majątkowego chorego i osób prawnie obowiązanych do ponoszenia kosztów jego leczenia szpitalnego i repatrjacji, oraz stwierdzenia przez władze administracyjne II instancji, jaki związek samorządowy obowiązany jest subsydjarnie do pokrywania kosztów leczenia chorego w szpitalu krajowym.

c) Zbadanie przez władze administracyjne II instancji na podstawie nadesłanego przez placówkę konsularną R. P. zagranicą i odpowiednio skomplikowanego w dochodzeniach w kraju i zagranicą materjału dowodowego oraz opinji placówki konsularnej — w wypadkach stwierdzenia obywatelstwa polskiego chorego — na jakich podstawach prawnych opiera się wniosek repatrjacyjny władz zagranicznych, czy chory obywatel polski nie uzyskał specjalnych tytułów prawnych do pomocy lekarskiej w państwie pobytu, coby wykluczało repatrjację jego z powodu choroby oraz rozważenie szczególnych okoliczności sprawy, przytoczonych przez placówkę konsularną.

d) Decyzja władz administracyjnych II instancji co do udzielenia, względnie odmowy zgody na repatrjację do Polski chorego, powzięta na podstawie wyniku czynności powyżej wskazanych.

e) Wyznaczenie przez władze administracyjne II instancji na podstawie porozumienia z odpowiednimi organami samorządowymi, względnie dyrektorami szpitali — zakładu, w którym chory zostanie umieszczony po przybyciu do kraju, wyznaczenie przez te władze miejsca przejęcia chorego oraz wydanie przez nie odpowiednich zarządzeń, aby chory został w oznaczonym terminie i miejscu przejęty i przewieziony do wyznaczonego dlań szpitala przez pielęgniarzy, wysłanych w odpowiedniej liczbie z tego szpitala.

f) Udzielenie przez władze administracyjne II instancji ostatecznej odpowiedzi na wniosek repatrjacyjny władz zagranicznych, przyczem w wypadkach odmówienia zgody na repatrjację chorego należy wskazać, że sprawa może być wznowiona wyłącznie w drodze dyplomatycznej, t. zn. przez poselstwo polskie zagranicą, Ministerstwo Spraw Zagr. i Ministerstwo Spr. Wew. (G. D. S. Z.),

g) Przejęcie chorego na granicy polskiej, w oznaczonym uprzednio miejscu i terminie, przez pielęgniarzy szpitala w którym chory ma być po przybyciu do kraju leczony, ewentualnie przyjęcie chorego do szpitala, co następuje w tych wypadkach, gdy funkcjonarjusze władz zagranicznych odwożą chorego do szpitala dlań wskazanego.

O terminie przybycia chorego do miejsca przejęcia, względnie do szpitala placówka konsularna R. P. zagranicą zawiadamia bezpośrednio dyrektora szpitala, ponadto zaś w wypadkach repatrjacji zamorskiej, administratora obozu emigracyjnego w Gdańsku, który dokonywuje przejęcia chorych od funkcjonarjuszów zagranicznych i przekazuje ich zgłaszającym się do niego pielęgniarzom szpitalnym.

h) Pokrycie przez Urząd Emigracyjny przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej wydatków, związanych z przewiezieniem chorego na podstawie zestawienia dokonanego przez dyrektora szpitala, a sprawdzonego i potwierdzonego przez władze administracyjne II instancji.

6. W toku postępowania repatrjacyjnego władze administracyjne zwracać się będą do Ministerstwa:

a) o decyzję w sprawach obywatelstwa zastrzeżonych Ministerstwu w odpowiednich przepisach,

b) przed udzieleniem ostatecznej odpowiedzi na wniosek repatrjacyjny we wszystkich wypadkach:

1. gdy wniosek repatrjacyjny pozbawiony jest dostatecznych podstaw prawnych,
2. gdy ze szczególnych okoliczności sprawy wynika, że obywatel polski, o którego repatrjację władze zagraniczne wystąpiły, nabył specjalny tytuł prawny do pomocy lekarskiej w państwie pobytu, co wyklucza repatrjowanie go z powodu leczenia szpitalnego.

3. w których Ministerstwo zastrzegło sobie decyzję w osobnych instrukcjach,

c) we wszelkich kwestjach spornych, powstałych między władzami administracyjnemi II instancji, a placówkami konsularnemi R. P. zagranicą na tle załatwiania spraw repatrjacji chorych obywateli polskich z zagranicy.

II. Wysiedlanie chorych cudzoziemców z Polski.

1. Szpitale, w których są leczeni cudzoziemcy, obciążający kosztami leczenia szpitalnego polskie fundusze publiczne, winny przesyłać do władz administracyjnych II instancji odpowiednie zawiadomienia, według wzorów ustalonych w instrukcjach:

a) o przyjęciu do szpitala — najpóźniej w ciągu miesiąca po przyjęciu,

b) o leczeniu cudzoziemca w szpitalu, stanie jego zdrowia, zdolności do odbycia podróży do kraju oraz o potrzebnej liczbie pielęgniarzy do opieki w czasie podróży, regularnie co kwartał, licząc od daty zawiadomienia o przyjęciu,

c) o wyjściu cudzoziemca ze szpitala ze wskazaniem powodu opuszczenia szpitala i stanu zdrowia leczonego w tym czasie, ewentualnie o zgonie cudzoziemca w szpitalu.

2. Władze administracyjne II instancji na skutek otrzymania zawiadomienia o przyjęciu cudzoziemca do szpitala, nadesłanego przez szpital, w myśl art. 1 winny:

a) stwierdzić, czy szpital przedstawił wszystkie dane, możliwe do uzyskania w kraju, dotyczące leczonego oraz osób i instytucji zobowiązanych prawnie do ponoszenia kosztów jego leczenia szpitalnego oraz ewent. uzupełnić je w drodze odpowiednich dochodzeń.

b) ustalić na podstawie skompletowanego materjału dowodowego, czy leczony, o ile sam nie pokrywa kosztów swego leczenia lub nie czynią tego dobrowolnie i bez wezwania inne osoby, względnie instytucje nie nabył w Polsce prawa do pomocy lekarskiej w jakikolwiek sposób (ubezpieczenia społeczne, kasy chorych, związki samorządowe, umowy międzynarodowe) wykluczający postawienie wniosku o jego wysiedlenie oraz czy praktyka, stosowana przez władze polskie nie sprzeciwia się wdrożeniu postępowania deportacyjnego.

c) przedstawić Ministerstwu całą sprawę wraz z umotywowanym wnioskiem co do wysiedlenia.

3. Dalsze zawiadomienia szpitalne, wskazane w artykule 1 p. b) i c) przesyłają władze administracyjne II instancji niezwłocznie Ministerstwu, modyfikując odpowiednio zgłoszony swój wniosek.

4. Po uzyskaniu zgody właściwej władzy państwa przynależności leczonego na jego wysiedlenie, Ministerstwo zawiadamia o tem władze administracyjne II instancji, które wyznaczają w porozumieniu ze szpitalem termin wysiedlenia i zarządzają, aby na oznaczony termin wysiedlenia leczony był dostarczony do miejsca przejęcia pod opieką potrzebnej liczby pielęgniarzy szpitala, w którym był leczony.

O terminie wysiedlenia, oznaczonym, o ile możności co do godziny władze administracyjne II instancji zawiadamiają Ministerstwo conajmniej na 35 dni przed oznaczonym terminem.

5. Zestawienie kosztów, związanych z przewiezieniem leczonego ze szpitala do miejsca przejęcia, władze administracyjne II instancji przedstawiają Ministerstwu po sprawdzeniu i potwierdzeniu.

III. Postanowienia wykonawcze.

1. Postępowanie, ustalone w niniejszym okólniku dla spraw repatrjacji chorych obywateli polskich z zagranicy i wysiedlenia chorych cudzoziemców z Polski, stosowane być winno od dnia 1 października 1925 r. i w tym dniu tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy, normujące tryb postępowania w tych sprawach.

2. Ministerstwo wydawać będzie instrukcje szczegółowo przepisujące sposób postępowania w sprawach unormowanych przez postanowienia niniejszego okólnika.

3. Władze administracyjne II instancji wydadzą podległym sobie władzom administracyjnym, organom samorządowym i zarządom szpitali zarządzenia, zgodne z postanowieniami niniejszego okólnika oraz przestrzegać będą, aby wszelkie sprawy, których dotyczy niniejszy okólnik były załatwiane ściśle według przepisów odpowiednich instrukcji.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

401.

Okólnik Nr. 94 z dnia 14 września 1925 roku Nr. AA. 3465/25 do pp. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie i p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie interpretacji art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej.

W związku z wejściem w życie ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z 23 maja 1924 wyłoniły się w praktyce wątpliwości co do wykładni art. 108 tej ustawy odnośnie do właściwości władz administracyjnych względnie sądów wojskowych do karania przestępstw z art. 87 i 98.

Dla usunięcia powyższych wątpliwości Min. Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że zmiana podmiotowej właściwości sądu nie pociąga za sobą zmiany przedmiotowej właściwości władzy karzącej w odniesieniu do czynów popełnionych przez pewną osobę przed tą zmianą. Osoba zatem, która w chwili popełnienia jednego z przestępstw z art. 87 i 98 podlegała orzecznictwu władz ad-

ministracyjnych, ma być karana przez te władze administracyjne, chociażby w chwili wszczęcia dochodzeń przeszła w sferze karnej do właściwości sądów wojskowych. Decydującem w tej mierze jest moment popełnienia czynu karygodnego a nie jego sądzenia, przyczem moment wcielenia do służby wojskowej w danym wypadku nie ma znaczenia.

Postanowienia art. 108 przekazujące sprawę orzecznictwu sądów wojskowych rozumieć należy zgodnie z art. 5 rozp. Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 o wprowadzeniu w życie ustawy o wojskowem postępowaniu karnem (Dz. U. R. P. Nr. 59, p. 368) w ten sposób, że właściwość sądów wojskowych obejmuje tylko te czyny z pośród wymienionych w art. 87 i 98, które zostały popełnione w czasie trwania stosunku uzasadniającego sądownictwo wojskowe a określonego w art. 2 lub 3 wyżej wskazanego rozporządzenia.

O wykonanie orzeczeń władz administracyjnych, któremi skazano pewną osobę pełniącą czynną służbę wojskową, na karę pozbawienia wolności, winny władze administracyjne w myśl § 15 wojsk. Kod. Karn. zwracać się do właściwych władz wojskowych.

Powyższe zechce Pan Wojewoda (Pan Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) podać do wiadomości podwładnych Mu władz administracyjnych I instancji i wezwać je do ścisłego przestrzegania tego zarządzenia przy wykonaniu orzecznictwa karnego za przestępstwa z art. 87 i 98.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

402.

Pismo okólne z dnia 18 września 1925 r. Nr. BO. 17669/25 do wszystkich pp, Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie oraz p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie poszukiwania zagranicą osób zaginionych.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 11 marca b. r. Nr. BO. 3850/25 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła odpis reskryptu Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 28/VIII. b. r. Nr. K. III. b. 2089/25 z poleceniem wprowadzenia odpowiednich zmian w zarządzeniach, jakie P. Wojewoda (p. Delegat Rządu, p. Komisarz Rządu) wydał na skutek powołanego powyżej reskryptu Nr. BO. 3850/25.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Departament Konsularny
Wydział K. III.
Warszawa, dn. 28 sierpnia 1925

Odpis.

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Z dniem 1/VII.1925 weszła w życie Ogólna Taryfa Opłat Konsularnych (vide Dz. Ustaw Nr. 56, poz. 402 z dn. 8/6.25) Uwaga do poz. 29-ej Taryfy brzmi następująco:

Do poz 29-ej. Opłaty w myśl niniejszej pozycji uiszczają także osoby zamieszkałe w Polsce, a wnoszące podania bezpośrednio do Konsulatu lub za pośrednictwem urzędu państwowego, mającego siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej; w tym ostatnim wypadku opłata od podania może być uiszczona przez naklejenie na podaniu ogólnych znaczków stemplowych w wysokości przewidzianej poz. 29. Podania niestemplowane wspomnianych osób konsulowie winni załatwić, a odpowiedź kierować do odnośnej władzy administracyjnej I lub II instancji dla doręczenia po uprzedniem uiszczeniu przez petenta opłaty w myśl niniejszej pozycji oraz zwrotu rzeczywistych wydatków.

Opierając się na powyższem, Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o zarządzenie, by władze administracyjne I instancji pobierały od podań w/s. poszukiwań osób zaginionych zagranicą, o ile te podania będą wymagały załatwienia przez odnośny Konsulat R. P., stawek z tytułu opłaty konsularnej w wysokości 5 zł. od każdego podania i 1 zł. od każdego załącznika. Stawki te mogą być pobierane w znaczkach stemplowych.

W ten sposób ulegnie stosownej zmianie punkt IV Okólnika M. S. Z. L. K. III. b. 18140 z dnia 23/XII.24, podanego Starostwom przez Min. Spraw Wewnętrznych do zastosowania.

Zwolnienie od opłaty podań w/s. poszukiwania jeńców wojennych, przewidziane w punkcie IV cytowanego Okólnika, pozostaje w mocy.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
podpis
Dyrektor Departamentu.

403.

Okólnik Nr. 95 z dn. 19 września 1925 r. Nr. AP. 9081 do PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego P. P. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorz. we Lwowie w sprawie zaliczenia służby wojskowej do wysługi emerytalnej.

Na podstawie okólnika P, Prezeza Rady Ministrów z dnia 17/VIII.1925 r. Nr. 9613 podaję Panom do wiadomości i wykonania, co następuje:

Prezydjum Rady Ministrów w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu ustaliło, że zaliczenie funkcjonarjuszowi państwowemu do wysługi emerytalnej czasu służby wojennej, podobnie, jak i inne dane, wymienione w art. 16 ustawy z dnia 17 lutego 1922 o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. Nr. 21, poz, 164), wpisywać należy do wykazu stanu służby, mianowicie w rubryce XI wykazu, ustalonego rozporządzeniem Rady Mi-

nistrów z dnia 16.I.1925 r. (Dz. Ust. Nr. 11, poz. 81).

Zaliczenia i wpisu dokonywa władza powołana do prowadzenia wykazu stanu służby.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

404.

Pismo okólne z dn. 19 września 1925 r. Nr. AP. 10299 do wszystkich pp. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Gł. Pol. Państw., P. Dyrektora Głównego Urzędu Stat. i do Tymczasowego Wydziału Samorz. we Lwowie w sprawie powierzenia kierownictwa urzędów przed definitywnem mianowaniem.

Jest rzeczą wskazaną, aby przed definitywnem mianowaniem upatrzonych urzędników na stanowiska kierownicze powierzano im na dłuższy okres czasu kierownictwo odnośnego urzędu (wydziału, oddziału, starostwa i t. p.) przy zachowaniu ich dotychczasowego stopnia służbowego, a to celem należytego wypróbowania ich zdatności do piastowania danego stanowiska kierowniczego na stałe.

Postępowanie takie, niepozostające zresztą w sprzeczności z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej, umożliwiłoby z jednej strony ścisłe przestrzeganie terminów awansowania, ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1923 r. (okólnik Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 1923 r. Nr. 18480), — z drugiej zaś strony pozwoliłoby uniknąć tych trudności, jakie niejednokrotnie powstają, gdy urzędnik bez uprzedniego wypróbowania odrazu mianowany na stanowisko kierownicze w krótkim przeciągu czasu wykazuje brak uzdolnienia do pełnienia funkcyj kierowniczych.

Powyższemi wskazaniami, podanemi w okólniku P. Prezesa Rady Ministrów Nr. 97/1782 z dnia 5 września 1925 r.—zechcą Panowie kierować się przy przedstawianiu wniosków, dotyczących obsady stanowisk kierowniczych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *W. Raczkiewicz.*

405.

Okólnik Nr. 96 z dnia 28 września 1925 r. Nr. AP. 10862 do wszystkich pp. wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie, p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, p. Komendanta Gł. P. P. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorz. we Lwowie w sprawie doliczania pracy zawodowej do wysługi emerytalnej przy wymiarze zaopatrzeń emerytalnych.

Według § 7 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej (z dn. 26 marca 1924 Dz. U. Rz. P. Nr. 32, poz. 320) winny władze, zarządzające przeniesienie w stan spoczynku funkcjonarjuszów państwowych, dołożyć wszelkich starań, aby wymiar emerytury nastąpił z całym pośpiechem, by w wypłacie uposażenia nie nastąpiła żadna zwłoka.

Z akt, przesyłanych do władz naczelnych wynika, iż w b. wielu wypadkach funkcjonarjusze państwowi, przeniesieni w stan spoczynku, względnie wdowy i sieroty, pozostałe po funkcjonarjuszach państwowych, zmarłych w czynnej służbie, nie otrzymują należnych zaopatrzeń emerytalnych często przez szereg tygodni, a nawet miesięcy. Stan taki jest niewłaściwy i słusznie wywołuje niezadowolenie u osób interesowanych, jakoteż powoduje interwencje członków Ciał Ustawodawczych, oraz znajduje wyraz w prasie.

Przy rozpatrywaniu przyczyn opóźnienia wymiaru zaopatrzeń emerytalnych przyszło Ministerstwo Skarbu do przekonania, iż opóźnienie to powoduje w przeważnej części konieczność ustalenia zaliczalnej w myśl art. 97 ustawy emerytalnej pracy zawodowej lub wyjaśnienia, czy pewne okresy służby są w myśl przepisów zaliczalne do wysługi emerytalnej. Ponieważ praca ta wymaga z natury rzeczy dłuższego czasu, przeto celem umożliwienia osobom interesowanym pobierania bodaj pewnej części zaopatrzenia emerytalnego należy, aby władze upoważnione do wymiaru zaopatrzeń emerytalnych wymierzały je w takim czasie, aby w wypłacie uposażenia rzeczywiście nie zachodziły przerwy.

W tym celu należy wymierzać w porozumieniu z odnośnemi władzami skarbowemi zaopatrzenia na razie za czas bezspornie zaliczalny do wysługi emerytalnej, a w sprawie zaliczenia do tejże wysługi czasu pracy zawodowej, czy też innych spornych okresów służby, poczynić z całym pośpiechem potrzebne kroki, celem ewentualnego sprostowania dokonanego poprzednio wymiaru zaopatrzenia.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, iż akty wymiarowe winny być należycie przygotowane i potrzebne dokumenty wraz z wykazem stanu służby dołączone, a o ile chodzi o zaliczenie pracy zawodowej, również protokół Komisji Weryfikacyjnej i ocena kwalifikacyjna.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 25/8.25 r. Nr. 16227/DB/Em.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

406.

Okólnik Nr. 97 z dnia 29 września 1925 r. Nr. AP. 10727 do P. P. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego P. P. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorz. we Lwowie w przedmiocie nominacji na podstawie § 8 rozporządzenia Rady Ministrów o ustanowieniu tabeli stanowisk.

Jeden z p. p. Wojewodów wyraził w piśmie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wątpliwość, czy dokonywane obecnie mianowania

urzędników w formie przepisanej okólnikiem Ministerstwa z dnia 23 maja 1925 r. Nr. AP. 4869, oparte na postanowieniu § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1925 (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 105) — nie naruszają określonego poprzedniemi nominacjami porządku starszeństwa urzędników w tym samym stopniu służbowym.

Wobec powyższego wyjaśniam:

Artykuł 4 ustawy o państwowej służbie cywilnej stanowi, że w piśmie nominacyjnem wymienia się urząd, w którym mianowany urzędnik ma pełnić służbę, tytuł urzędowy i stopień służbowy.

Co do tytułów urzędowych art. 17 tejże ustawy postanawia, że ich ustalenie następuje z rozporządzenia Rady Ministrów.

Dopóki przeto nie było rozporządzenia ustalające tytuły dla wszystkich stanowisk służbowych, pisma nominacyjne wydawane były przeważnie bez wymienienia tytułu urzędowego, przywiązanego do stanowiska służbowego. Rozporządzenie o tabeli stanowisk i przywiązanych do nich tytułach wydane zostało dopiero 26 czerwca 1924 r. — i właśnie § 8 tegoż rozporządzenia nakazuje uzgodnienie „dotychczas istniejącego stanu rzeczy“ z ustanowioną tabelą i tytulaturą stanowisk. Postanowienie to nie może być rozumiane inaczej, jak tylko jako nakaz uzupełnienia poprzedniej nominacji na stanowisko danego stopnia służbowego przez wymienienie ustalonego dla tego stanowiska tytułu, względnie przez zmianę tytułu przywiązanego do stanowiska, bez zmiany jednak samego stanowiska, zajmowanego przez urzędnika z mocy poprzedniej nominacji w tym samym stopniu służbowym.

Data przeto dekretu władzy służbowej, którym powyższe uzupełnienie aktu nominacyjnego zostaje dokonane, nie może mieć żadnego wpływu na miejsce w liście starszeństwa, które dany urzędnik zajmuje „na podstawie czasu służby na stanowisku służbowem w tym samym stopniu“ art. 18 ust. o służbie cywilnej), nadanem mu pierwotną zasadniczą nominacją.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

407.

Pismo okólne z dnia 29 września 1925 r. Nr. AB. 7164 do wszystkich pp. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie, p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz p. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach, w sprawie zakupów zagranicznych.

Okólnikiem z dnia 19 września 1925 roku L. 1901/DB/3 oznajmiło Ministerstwo Skarbu, że wszelkie zamówienia rządowe, które mają być wydane zagranicą, powinny być przed zawarciem umowy zaaprobowane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, a ponadto uzyskać uprzednią zgodę Ministerstwa Skarbu, które w miarę potrzeby zasięgnie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, a to w myśl punktu 7 regulaminu Rady Ministrów.

Przyczem przez zakupy zagraniczne, wymagające uprzedniego uzgodnienia rozumieć należy w szczególności zakupy, względnie umowy, ustalające płatność należności w walucie obcej bądź bezpośrednio, bądź pośrednio przez zezwolenie prawa wywozu złotych, lub nabycia za nie waluty obcej w kraju, jakoteż umowy, które ustalają wprawdzie należność w walucie obcej, lecz zezwalają na jej płatność w walucie polskiej, jak wreszcie wszelkie umowy, dotyczące towarów pochodzenia zagranicznego jeszcze przez dostawcę miejscowego nieopłaconych, bez względu na walutę, w której płatność umowy ustalono.

Ministerstwo Skarbu nie będzie udzielało pozwolenia na wywóz walut, wzgl. złotych polskich na pokrycie rachunku na wykonaną dostawę zagraniczną dla instytucji rządowych, o ile dostawa ta nie była wykonana w trybie powyższym.

W razie zgłoszenia ofert zagranicznych i krajowych na dostawy wyrobów przemysłowych, przy równorzędnej wartości proponowanych artykułów, należy oddawać pierwszeństwo firmom krajowym, jeżeli cena krajowa jest nie wyższa niż o 10% od ceny towaru zagranicznego wraz z cłem, przewidzianem dla tego towaru w taryfie celnej, przyczem jako cenę towaru zagranicznego należy uważać nie cenę oferowaną, lecz taką cenę, jaka jest ustalona dla tego towaru na właściwym rynku zagranicznym, to jest w kraju, gdzie artykuł ten jest wytwarzany. Gdyby zaś dostawa towaru była związana z koniecznością uruchomienia w kraju nowej gałęzi przemysłu, powyżej wyznaczona granica może być przekroczona za każdorazową zgodą Komitetu Ekonomicznego Ministrów.

Powyższe udziela Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości i ścisłego stosowania się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński,*
Podsekretarz Stanu.

408.

Pismo okólne z dnia 30 września 1925 r. Nr. AB. 7276 do wszystkich p. p. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie oraz p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przydziału samochodów przez Min. Robót Publicznych.

Powołując się na swoje pismo okólnikowe z dn. 18 kwietnia 1923 r. Nr. Pr. B. 1852, przy którem przesłany był wyciąg z protokółu 117 posiedzenia Rady Ministrów z dn. 20 listopada 1922 r. punkt 16 ustęp a w sprawie redukcji środków lokomocji Urzędów i Zakładów Państwowych. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu wyciąg z protokółu posiedzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1925 r., mocą którego zostaje zmieniony ustęp 5 wspomnianej uchwały.

W związku z tem Min. Spraw Wewnętrznych — zgodnie z okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów z dn. 24.IX b. r. Nr. 10126 — przypomina, że we wszystkich sprawach, tyczących się środków lokomocji, a zwłaszcza przydziałów nowych lub zastępczych samochodów, należy się zwracać tylko do Ministerstwa Robót Publicznych, które również udziela fachowych porad w sprawie uszkodzeń, ekspertyz i remontu wozów.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpińskki*

Podsekretarz Stanu.

WYCIĄG

z uchwały Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1925 r. punkt 16 a ustęp 5.

Wszystkie zmiany ustalonych etatów środków lokomocji Urzędów i Zakładów Państwowych mogą być dokonywane na podstawie odnośnej uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Ministerstwa Robót Publicznych, przedstawiony w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów — na podstawie propozycji danego Ministerstwa.

W wypadkach nagłych upoważnia się Ministerstwo Robót Publicznych do czasowego przydzielania Urzędom i Zakładom Państwowym w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Skarbu samochodów rządowych na okres czasu do trzech miesięcy.

Czasokres ten bez uchwały Rady Ministrów nie może być przedłużony.

409.

Pismo okólne z dn. 30 września 1925 r. Nr. Pr. 8439 do PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie legitymacji urzędników konsularnych państw obcych.

Nawiązując do reskryptu z dnia 19 grudnia 1921 r. Nr. Pr. 4746, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Min. Spraw Zagranicznych wprowadziło specjalne wzory legitymacji dla kierowników konsulatów i urzędników konsularnych państw obcych w Polsce.

Załączajac wzór rubryk, zawartych w wspomnianej legitymacji, przypominającej kształtem swym i wielkością legitymację urzędniczą (książeczka o twardej zielonej płóciennej okładce) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że

1) Legitymacje te otrzymywać będą w miarę zgłoszenia wszyscy urzędnicy i funkcjonarjusze Konsulatów obcych w Polsce, którzy nie są obywatelami polskimi;

2) Legitymacje służą jedynie dla wylegitymowania swego charakteru służbowego posiadaczy;

3) Posiadacze legitymacji nie nabywają prawa do przywilejów, z których korzystają posiadacze kart dyplomatycznych, a których to kart wzór dołączony był do cytowanego na wstępie reskryptu Nr. Pr. 4746/21.

Z uwagi jednak na zwyczaje międzynarodowej kurtuazji, zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) zwrócić uwagę podległych władz i urzędów, aby posiadaczy legitymacji konsularnych traktowali w sposób możliwie uprzejmy i oględny.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *W. Raczkiewicz.*

1 str.

2 str.

WZÓR

Miejsce
na
fotografję

Podpis
Signature

3 str.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH

WZÓR

LEGITYMACJA Nr. ....

Pieczęć

4 i 5 str.

LEGITYMACJA Nr......................
Ministerstwo Spraw Zagranicznych zaświadcza, że Pan..........
....
jest ....
....
Ważna do dnia.................................. Za Ministra
Warszawa,..
Naczelnik Wydziału
Carte d'identité de M. ....
....
Valable jusqu'au ....

6 str.

Ważność niniejszej legitymacji przedłuża się do dnia 31 grudnia roku
192
192
192

7 str.

8 str.

410.

Okólnik Nr. 99 z dnia 10 października 1925 r. Nr. AP. 11160 do P. P. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz do Tymcz. Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie składania deklaracji, przewidzianych art. 84 ustawy emerytalnej z dnia 11/XII.1923 r.

Ministerstwo Skarbu powołując się na art. 109 i 84 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. Nr. 6, poz. 46 z 1924), znowelizowany punktem „k" art. 1 ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. Nr. 18, poz. 178), na § 30 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 marca 1924 (Dz. U. Nr. 32, poz. 320) i na ostatni ustęp okólnego pisma z dnia 4 września 1924 r. L. 4278/DB/Em. intymat Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 22/IX 1924 r. Nr. AP 8378 zakomunikowało Min. Spraw Wewnętrznych, iż w myśl wyżej wymienionych postanowień — wymienione w nagłówku deklaracje winny być składane przez wszystkich funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych woj-

skowych b. państw zaborczych, nie wyłączając nauczycieli szkół powszechnych, lub wydziałowych, w b. Galicji oraz funkcjonarjuszów b. Galicyjskiego Wydziału Krajowego, pozostających w służbie czynnej polskiej.

Podpisy na powyższych deklaracjach danych funkcjonarjuszów lub zawodowych wojskowych winny być zalegalizowane przez odnośne władze (bezpośredniego przełożonego lub jego zastępcę, względnie przez notarjusza, lub w niektórych wyjątkowych razach przez władzę administracyjną I instancji, a w braku tychże w danej miejscowości przez wójta gminy (przy wyciśnięciu pieczęci urzędowej.

Deklaracje należy włączać do odnośnych aktów osobowych.

Przypadające do zwrotu składki emerytalne, podjęte z kas b. państw zaborczych, lub kas emerytalnych lub innych kas zaopatrzenia w b. państwach zaborczych, przerachowane według wskazówek wymienionych w § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 stycznia 1925 r. (Dz. U. Nr. 11, poz. 77) po wpłaceniu ich przez osoby, wyszczególnione w art. 84 ustawy z dn. 11 grudnia 1923 powołanej na początku niniejszego, należy księgować na Dział 4 budżetu Ministerstwa Skarbu § 10 a „Zwrot składek emerytalnych funkcjonarjuszów państwowych cywilnych“ wzgl. § 11a „Zwrot składek emerytalnych wojskowych“.

Uprawnieni do zwrotu składek mają przedstawić deklaracje według wzoru Nr. 1 (załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z d. 26 marca 1924 r. Dz. U. Nr. 32, poz. 320), w której po wskazaniu sumy pobranych wkładek, należy wyszczególnić datę pobrania w razie zaś niemożności ustalenia daty wskazać terminy, wymienione w punkcie „a“, względnie „b“ § 1 wyżej przytoczonego rozporządzenia z dnia 24 stycznia 1925 r.

Zwrot podniesionych składek w myśl § 2 tegoż rozporządzenia winien nastąpić w zasadzie jednorazowo i tylko w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, władza naczelna w porozumieniu z Ministrem Skarbu może zezwolić na spłatę przypadającej do zwrotu kwoty w ratach miesięcznych i określić wysokość i ilość poszczególnych rat, jednakowoż spłata nie może być rozłożona więcej, niż na 60 rat miesięcznych.

Doliczenie do wysługi emerytalnej czasu służby, za który były podjęte w swoim czasie składki, w razie zwracania ich w ratach miesięcznych, może nastąpić dopiero po uiszczeniu ostatniej raty podjętych wkładek i wtedy dopiero władza służbowa — po zanotowaniu w wykazie stanu służby — zawiadamia odnośnego funkcjonarjusza, względnie zawodowego wojskowego, o czasokresie zaliczonym mu do wysługi emerytalnej, na skutek złożonej deklaracji i zwrotu wkładek.

Odmowa złożenia deklaracji nie jest naruszeniem obowiązków służbowych, któreby mogło spowodować odpowiedzialność służbową, lecz miałaby jedynie ten skutek, iż lata służby zaborczej nie byłyby brane w rachubę przy wymiarze uposażenia emerytalnego, czyli, że dany funkcjonarjusz byłby traktowany pod względem praw emerytalnych jako pozostający jedynie na służbie polskiej.

Powyższe podaję Panom do wiadomości i wykonania na podstawie pisma okólnego Ministerstwa Skarbu z dnia 29/8.1925 Nr. 8399/DB./Em.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

411.

Pismo okólne z dnia 10/X.1925 r. Nr. AB. 7478 do wszystkich p. p. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie, p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie zwrotu opłaty szkolnej.

W ślad za okólnikiem z dnia 12 września b. r. Nr. 91 (Nr. AB. 6810) w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych oznajmiam, że Pan Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu okólnikiem z dnia 2 października b. r. Nr. 105 zwolnił *na okres roku szkolnego 1925/26* od obowiązku przedstawienia zaświadczenia, przewidzianego w p. 11 wyżej wymienionego okólnika Nr. 91, że dziecko nie zostało przyjęte do państwowej szkoły średniej z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*,
Podsekretarz Stanu.

412.

Pismo okólne z dnia 10 października 1925 r. Nr AB. 7492 do wszystkich pp. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie niewłaściwego stosowania § 34 przepisów rach.-kas. do wypłat pośmiertnego.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że niektóre władze asygnujące wystawiają na wypłatę pośmiertnego (dział 4 § 13 budżetu Min. Skarbu) niewłaściwie w myśl § 34 przepisów rach.-kasowych asygnacje z upoważnieniem do kas, które nie mają na pokrycie tego wydatku otwartego kredytu.

Kredyt na powyższy cel jest skoncentrowany na rachunku Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu i do wypłat tych nie można stosować § 34 przepisów rachunkowo-kasowych, gdyż dana Kasa Skarbowa może upoważnić inną kasę do wypłaty tylko wówczas, gdy ma u siebie otwarty kredyt.

Powiadamiając o powyższem zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 1/X b. r. L. DK. 3729/25/WAK., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina równocześnie o swych okólni-

kach w sprawie wypłaty pośmiertnego z dnia 11 czerwca i 31 października 1924 r. N. N. 64 i 107 (N. N. AB. 3703 i 6914).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński,*
Podsekretarz Stanu.

413.

Pismo okólne z dnia 11 października 1925 r. Nr. AP. 11734 do pp. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie, p. Komisarza Rządu na m. Warszawę oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie wniosków awansowych.

I. Wobec zbliżającego się terminu awansów noworocznych przypominam, że tak przy dokonywaniu przez Panów nominacyj w drodze awansu, jak i przy przedstawianiu wniosków o awansowanie urzędników, których mianowanie należy do Ministerstwa, winny być ściśle przestrzegane obowiązujące w tym przedmiocie postanowienia, a w szczególności przepisy podane w okólnikach:

1) z dnia 3.7.1924 r. Nr. 78/AP. 5743 (Dz. Urzędowy Min. Spr. Wewn. Nr. 2—6 poz. 102),

2) z dnia 2.3.1925 r. Nr. 28/AP. 2289 (Dz. Urzędowy Min. Spr. Wewn. Nr. 1, poz. 38) i

3) z dnia 30.5.1925 r. Nr. 56/AP. 5538 (Dz. Urzędowy Min. Spr. Wewn. Nr. 2, poz. 267).

II. Jeżeli w liczbie urzędników XII—IX st. sł., których panowie zamierzają awansować w terminie 1 stycznia 1926 r., znajdują się osoby, nie posiadające przepisanego dla danej kategorji stanowisk stopnia wykształcenia (art. 11 ustawy o służbie cywilnej oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 26.VI.1924, Dz. Ust. Nr. 64, poz. 629), to wnioski o udzielenie zezwolenia na mianowanie w myśl art. 115 ustawy o służbie cywilnej— należy przedstawiać Ministerstwu łącznie, t. j. jednem pismem, obejmującem wszystkie proponowane do awansu osoby, nieposiadające wymaganego cenzusu.

Pismo to należy dla przejrzystości podzielić na cztery części: w pierwszej przedstawić wnioski dotyczące urzędników administracyjnych I kategorji, w drugiej — urzędników administracyjnych II kategorji, w trzeciej — urzędników rachunkowych II kategorji, w ostatniej urzędników III kategorji. Urzędnicy przedstawiani do dyspensy powinni być w obrębie każdej kategorji wymienieni w porządku posiadanych przez nich stopni służbowych

Odnośnie do każdego urzędnika należy podać jego charakter służbowy (definitywnie mianowany, prowizoryczny), rok urodzenia, datę wstąpienia do służby, dokładnie określony stopień posiadanego wykształcenia, ostatnią ogólną ocenę kwalifikacyjną — wreszcie motywy wniosku o udzielenie dyspensy.

Rzeczone wnioski o dyspensę od wymaganego stopnia wykształcenia zechcą panowie przedstawić do 1 listopada r. b.

Co do wniosków awansowych, to termin ich przedstawiania określa cytowany powyżej okólnik Nr. 78/AP. 5743 z dnia 3 lipca 1924 r.

Wnioski, dotyczące urzędników państwowej służby zdrowia, winny być przedstawiane osobno.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

414.

Pismo okólne z dnia 11 października 1925 r. Nr. AO. 2427 do Panów Wojewodów — wszystkich (oprócz Śląskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie zjazdów Starostów.

Zauważyłem, że niektórzy pp. Wojewodowie zwołują zjazdy Starostów bez uzgodnienia potrzeby zwołania zjazdu w danym terminie z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, a nawet bez powiadomienia Ministerstwa o projektowanym porządku obrad na zjeździe.

W związku z tem, przypominam zarządzenia, wydane okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych L. 14 (AO. 118) z dn. 22 kwietnia 1921 oraz okólnikiem Min. Spraw Wewnętrznych L. 142 (Pr. 12759) z dnia 9/XII 1923 r. i polecam na przyszłość ściśle się do tych zarządzeń stosować.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

415.

Pismo okólne z dnia 16 października 1925 r. Nr. BE. 10015/25 do wszystkich pp. Wojewodów i p. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie reemigracji robotników sezonowych — stwierdzenie obywatelstwa.

Polskie Konsulaty w Niemczech, przystępując do stwierdzenia obywatelstwa licznych robotników rolnych, przebywających w Niemczech, a przedewszystkiem tych, którzy w roku 1925 przybyli do Niemiec bez legalnych paszportów polskich — ci ostatni pochodzą przeważnie z powiatów b. Królestwa Kongresowego, położonych na lewym brzegu Wisły — będą przesyłały dotyczącym Starostwom odpowiednie kwestjonarjusze (na papierze różowym) z prośbą o stwierdzenie obywatelstwa i tożsamości danej osoby i zawiadomienie o wyniku. Ponieważ sprawy ustalenia obywatelstwa wspomnianych osób są z rozmaitych względów b. pilne, Min. Spraw Wewnętrznych poleca dotyczące rekwizycje placówek zagranicznych, które mają napis „reemigracja robotników sezonowych bardzo pilne“ — traktować jako sprawy nagłe. Odpowiedź przesyła się Konsulatowi, używając do tego przygotowanego już przez Konsulat druku, przyczem zgodnie z pismem okólnem Min. Spraw Wewnętrznych z 9 grudnia 1924 r. Nr. BE. 13673/24 należy udzielić w każdym przypadku konkretnej

odpowiedzi, a więc: jest obywatelem lub też nie jest obywatelem polskim. W wypadkach wątpliwych, t. j. wymagających jeszcze pewnych wyjaśnień faktycznych, należy zaznaczyć, jakie momenta mają być wyjaśnione. Ponieważ obecnie chodzi o stwierdzenie obywatelstwa tych osób, które w roku bieżącym opuściły swoje poprzednie miejsce zamieszkania w kraju i ponieważ są to przeważnie robotnicy rolni, pochodzący jak nadmieniono z terytorjum b. Król. Polskiego, a więc w większości przypadków niewątpliwie obywatele polscy, wynik dochodzeń—jak można przypuszczać — winien być z reguły pozytywny i do takiego wyniku należy dążyć, unikając niepotrzebnej rozwlekłości dochodzenia oraz trwożliwości w stwierdzeniu posiadania przez dane osoby obywatelstwa polskiego.

Masowe stwierdzenie obywatelstwa będzie miało miejsce w tych powiatach, w których ludność od dziesiątek lat wyjeżdża na roboty rolne do Niemiec. Pan Wojewoda zechce zatem zwrócić specjalną uwagę na dotyczące Starostwa, a więc Wieluń, Kalisz, Częstochowa, Sieradz i t. d. i wydać zarządzenia, aby napływające z Konsulatów zapytania były załatwiane sprawnie, celowo i w terminie możliwie najkrótszym, a w każdym razie tak, by Konsulat zawsze otrzymywał odpowiedź w czasie nie dłuższym jak 3 do 4 tygodni po nadejściu zapytania do Starostwa.

O akcji stwierdzenia obywatelstwa w wymienionych powiatach i poczynionych w tym względzie spostrzeżeniach, zechcą odnośni Panowie Wojewodowie złożyć sprawozdanie do 1 grudnia r. b.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

416.

Okólnik Nr. 100 z dnia 11 października 1925 r. Nr. A. P. 2824 do PP. Wojewodów i Delegata Rządu w Wilnie w sprawie zatrudnionych w instytucjach samorządowych emerytów i sierot pobierających pensje sieroce.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U, R, P. Nr. 32, poz. 320) nałożyło w § 10 na instytucje samorządowe obowiązek donoszenia władzy wypłacającej uposażenie emerytalne o przyjęciu do służby emerytów państwowych, podawania wysokości wypłacanego przyjętym emerytom wynagrodzenia, jak również zawiadamiania o zmianach w wysokości tego wynagrodzenia.

Na skutek pisma Prezydjum Rady Ministrów z dnia 22/IV.1924 r. Nr. 5843 polecam zwrócić we właściwy sposób uwagę związków komunalnych na powyższe ich obowiązki oraz jednocześnie zalecić im, aby z uwagi na postanowienia, zawarte w p, d) art. 73 ustawy emerytalnej z dnia 11/XII.1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 z 1924 p. 46), zawiadamiały również i o przyjęciu do służby osób, pobierających pensje sieroce ze Skarbu Państwa, te władze, które tym osobom wypłacają wyżej wymienione pensje.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

417.

Pismo okólne z dnia 21 października 1925 r. Nr. A. P. 11921 do pp. Wojewodów (z wyjątkiem Małopolskich i Śląskiego) pana Delegata Rządu w Wilnie oraz pana Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie zaliczania czasu służby w b. Litwie Środkowej do wysługi emerytalnej.

Reskryptem z dnia 17 maja 1924 r. L. dz, A. P. 3922 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadomiło p. Delegata Rządu w Wilnie, pp. Wojewodów oraz p. Komendanta Głównego Policji Państwowej, że służbę państwową funkcjonarjuszów b. Litwy Środkowej, którzy następnie przeszli do służby państwowej polskiej, traktować należy na równi ze służbą państwową polską w rozumieniu przepisów ustawy z dn. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924).

Uzupełniając powyższe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, po porozumieniu się z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że pod względem emerytalnym należy służbę w b. Litwie Środkowej traktować jako prowizoryczną służbę państwową polską, policzalną do emerytury w rozumieniu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. Ust. Nr. 6 ex 1924, poz. 46) tylko wówczas, jeżeli po niej nastąpiła nominacja na etatowego (stałego) funkcjonarjusza państwowego.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

418.

Pismo okólne z dnia 22 października 1925 r. Nr. AP. 11815 do pp. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie, p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, p. Komendanta Głównego Pol. Państw. i do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie informacji o przebiegu służby b. urzędników rosyjskich.

Poselstwo Rzeczypospolitej Polskiej w Moskwie zakomunikowało, że rosyjskie władze sowieckie zgodziły się na wydawanie informacji o przebiegu służby b. urzędników rosyjskich.

Informacje te będą wydawane na żądanie Konsulatów R. P. w Rosji i mają stanowić krótki wyciąg z wykazów stanu służby („posłużnych spisków“) dotyczący ściśle przebiegu służby z po-

minięciem danych o pochodzeniu, rangach, orderach i t. p.

Koszt wydobycia tego rodzaju dokumentów, prócz opłat stemplowych i konsularnych, wynosi 5 rb. zł.; jest to opłata pobierana przez władze sowieckie za wydanie wszelkiego rodzaju dokumentów, która winna być wpłacana gotówką, zgóry, do Kasy Konsularnej Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Powyższe podaje się do wiadomości na skutek reskryptu Prezydjum Rady Ministrów z dnia 5 października 1925 r. Nr. 15915.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

Obwieszczenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

419.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 1925 roku Nr. B. B. 4238/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1395 stowarzyszenie pod nazwą „Oficerskie Kasyno Garnizonowe w Warszawie".

420.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 sierpnia 1925 roku Nr B. B. 4389/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1397 stowarzyszenie pod nazwą „Naczelna Rada Zrzeszeń Kupiectwa Polskiego".

421.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 1925 roku Nr. B. B. 4366/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1398 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Przyjaciół Skarbu Państwa".

422

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 sierpnia 1925 roku Nr. B. B. 4686/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1400 stowarzyszenie pod nazwą „Współpraca".

423.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 sierpnia 1925 roku Nr. B. B. 4716/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1401 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Miłośników Astronomji".

424.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1925 roku Nr. B. B. 4647/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1402 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowskie two Gimnastyczno-sportowe „Makabi" w Warszawie.

425.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1925 roku Nr. B. B. 4761/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1403 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Przemysłowców Leśnych".

426.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 września 1925 roku Nr. B. B 4878/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1405 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Propagandy Filmowej".

427.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 września 1925 roku Nr. B. B. 4763/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr, 1407 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Przyjaciół Sulejówka".

428.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 września 1925 roku Nr B. B. 5005/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1408 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Szkoły Mazowieckiej".

429.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 września 1925 roku Nr. B. B. 4914/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1409 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Miłośników Sztuk Pięknych Graficznych w Warszawie".

430.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 września 1925 roku Nr. B. B. 4938/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1410 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Rosyjskich Literatów i Dziennikarzy w Polsce".

431.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1925 roku Nr. B. B. 5009/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1411 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Filmowy".

432.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 września 1925 roku Nr. B. B. 2725/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1413 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Zw. Przedsiębiorstw elektrotechnicznych“.

433

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1925 roku Nr. B. B. 5114/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1414 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Lekarek Polskich“,

434.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1925 roku Nr. B. B. 4762/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1415 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Zw. Narciarski“.

435.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1925 roku Nr. B. B. 5179/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1416 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawski Klub Wioślarski“.

436

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1925 roku Nr. B. B. 5130/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1417 stowarzyszenie pod nazwą „Poalej Cedek“ Zwolennicy dobra.

437

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1925 roku N. B, B. 5390/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1418 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie two Krajoznawcze“.

438

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 1925 roku Nr. B. B. 5477/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1419 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Właścicieli Sklepów Chrześcjan w Warszawie“.

439

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 1925 roku Nr. B B. 5387/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1420 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Gimnastyczne „Sokół“ im „Grażyny“ w Warszawie“.

440

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 1925 roku Nr. B. B. 5304/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1421 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Jutrzenki“.

441

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1925 roku Nr. B. B. 5242/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1422 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Rodowy Rodu Hrabiów Godziembów z Lubrańca Dąmbskich“.

442

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1925 roku Nr. B. B. 5301/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1423 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Pracowników Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie“.

443

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1925 roku Nr. B. B. 5279/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1424 stowarzyszenie pod nazwą „Szomraj Szobos W hades“ Przestrzeganie Soboty i głównych zasad Religji“.

444

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1925 roku Nr. B. B. 5210/25 wciągnieto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1425 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Zw. Posiadaczy Sadów“.

445

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1925 roku Nr. B. B. 4725/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1426 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. gimnastyczne „Sokół“ Gniazdo im Jana III Sobieskiego w Marymoncie“.

446

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 1925 roku Nr. B. B. 5314/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1428 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Radjologiczne“.

447

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1925 roku

Nr. B. B. 5472/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1429 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Żydowskich Tow. Spółdzielczych w Polsce“.

448

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1925 roku Nr. B. B. 5464/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1430 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Kupców Wódczanych R. P.“

449

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1925 roku Nr. B. B. 3678/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1358 stowarzyszenie pod nazwą „Dante Alighieri w Warszawie“.

450

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 kwietnia 1925 roku Nr. B. B. 1798/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1286 stowarzyszenie pod nazwą „Rodzicielskie Koło Szkolne przy gimnazjum p. Zofji Sierpińskiej w Warszawie“.

451

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1925 roku Nr. B. B. 4165/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1387 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Wychowańców b. Gimnazjum 6-go w Warszawie“.

452

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 lipca 1925 roku Nr. B. B. 2217/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1373 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Urzędników Kontroli Skarbowi“.

Dział Personalny.

453.

Ruch służbowy.

a) w Ministerstwie Spraw Wewn.

W czasie od 1 do 31 sierpnia 1925 r.

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowana:

Stanisława Moycho — prow. urzędniczka XII st. sł. dnia 12/8 1925 r.

Przeniesiony:

Prow. urzędnik VI st. sł. Mieczysław Bilek do Starostwa w Jędrzejowie w dotychczasowym stopniu sł. i w charakterze Kierownika tegoż Starostwa — dnia 19/8 1925 r.

B. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia.

Zwolniony:

Urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie badania żywności w Krakowie Józef Chełmicki — z dniem 31/8 1925 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

C. We władzach administracyjnych II instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

Podinspektor P. P. Dr. Stanisław Klug — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 24/VIII 1925 r.

W urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku.

Prow. Naczelnik Wydziału Zdrowia w V st. sł. Dr. Gustaw Chrzanowski — Naczelnikiem tegoż Wydziału w V st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach.

P. o. referenta lekarskiego w Wydziale Zdrowia Dr. Franciszek Pałżewicz — prow. urzędnikiem VII st. sł. w tymże Wydziale.

P. o. referenta lekarskiego w Wydziale Zdrowia Stanisław Nisiokiewicz — pow. prow. urzędnikiem VII st. sł. w tymże Wydziale.

W Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu.

Urzędnik VI st. sł. Dr. Franciszek Krzysik — Naczelnikiem Wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 9/VIII 25 r.

Przeniesieni:

Prow. urzędnik VIII st. sł. Dr. Tadeusz Jarosz — z Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w obręb Województwa śląskiego dnia 15/VIII 25 r.

Zwolnieni:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku Zygmunt Kmita na własną prośbę dnia 19/VIII 25 r.

Sędzia zawodowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu Adam Kłoś dnia 9/VIII 25 r. z powodu zamianowania Radcą Prokuratorji Generalnej.

Przeniesiony w stan spoczynku:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach Dr. Henryk Jasieński z dniem 31/VIII 25 r.

D. We władzach administracyjnych I instancji.

Mianowani:

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Jarosławiu Marjan Schally — urzędnikiem VII st. sł. dnia 30/VI 25 r. p. o. lekarza powiatowego w Starostwie w Katowicach Dr. Paweł Orszulok lekarzem powiatowym w VII st. sł.

Przeniesieni:

Starosta w Kozienicach Edward Wnęk do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach w charakterze urzędnika VI st. sł. dn. 19/VIII 25 r.

Kierownik Starostwa w Jędrzejowie Tadeusz Zawistowski do Starostwa w Kozienicach z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dn. 18/VIII 1925 r.

Prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Leonard Lachowski ze Starostwa w Kościerzynie do Starostwa w Grudziądzu.

Zwolniony:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. Łódź Franciszek Kłosak na własną prośbę dnia 31/VIII 25 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Lekarz powiatowy w VII st. sł. w Chrzanowie Dr. Wincenty Kuźniar z dniem 31/VIII 25 r.

Lekarz powiatowy w VII st. sł. w Grudziądzu Dr. Jan Josse z dniem 31/VIII 25 r.

Lekarz powiatowy w VI st. sł. w Ciechanowie Dr. Adam Olszewski z dniem 31/VIII 25 r.

Lekarz powiatowy w VI st. sł. w Pułtusku Dr. Mieczysław Wasiewicz z dniem 31/VII 25 r.

b) w Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

W czasie od 1 do 31 lipca 1925 r.

A. W Zakładach Państwowych Służby Zdrowia.

Mianowani:

Inż. Rudolf Zygmunt prow. urzędn. VII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie.

Dr. Chromiński Cyprjan prow. urzędn. VII st. sł. w Filji Państwowego Zakładu Higjeny w Lublinie.

Wojdalska Stanisława prow. urzędn. III kat. XI st. sł. w Państw. Zakł. badania żywności w Warszawie.

Dr. Dukiet Mieczysław lekarz prakt. na klinice Ginekologiczno-Położniczej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie młodszym asystentem w IX st. sł. na przeciąg 2 lat w Państwowej Szkole położnych w Krakowie.

Zwolnieni:

Dr. Celarek Marja kierownik Filji Państwowego Zakładu Higjeny w Lublinie z dniem 1 lipca 1925. r.

Dr. Lipiński Witold urzędn. VI st. sł. w Filji Państwowego Zakładu Higjeny w Krakowie z dniem 31 lipca 1925 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

B. We władzach II instancji.

Mianowani:

Dr. Polikowski Mikołaj prow. Naczelnik Wydziału Zdrowia w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Brześciu n/B. naczelnikiem tegoż Wydziału w V st. sł.

Dr. Habich Witold prow. urzędn. VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Łucku inspektorem lekarskim w VI st. sł.

C. We władzach I instancji.

Mianowani:

Dr. Ziembiński Eugenjusz prow. lekarz pow. VII st. sł. w Łucku lekarzem powiatowym w VII st. sł. przy Starostwie w Łucku.

Dr. Talikowski Wacław kontraktowy lekarz powiatowy przy Starostwie w Włoszczowie prowizorycznym lekarzem powiatowym w VII st. sł. przy temże Starostwie.

Dr. Narbutt Stanisław prowizoryczny lekarz powiatowy w VII st. sł. w Brasławiu lekarzem powiatowym w VII st. sł. przy temże Starostwie.

Przeniesieni:

Dr. Biegelmajer Alfred lekarz powiatowy w VII st. sł. przy Starostwie w Stryju na takież stanowisko przy Starostwie w Bohoradczanach.

Drukarnia Policyjn Warszawa, Długa 38. — L. 215. 3.000.